

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΟΣ Γ'.

ΑΘΗΝΑΙ 20 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1930

ΑΡΙΘ. 124

Η "ΜΙΣ ΕΒΔΟΜΑΣ 1930..." Δις Καίτη Παπανικολάου

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΟΚΙΜΑΣΕΤΕ

τὰ κοτόν περλὲ
Μουλινὲ, Μανταρίσματα, Κουβα-
ρίστρες, Κεντήματος τοῦ οἴκου

MANIFATTURE TOSCANE RIUNITE
ΜΙΛΑΝΟΥ

Όλα φέρουν τὸ σήμα

Τὰ χρώματα εἶνε ἀπολύτως ἀναλλοίωτα καὶ στερεά.
Τὸ πλῦσιμο, ὁ ἥλιος, ἡ πολυκαιρία ΟΥΔΕΠΟΤΕ τὰ μεταβάλλουν

ΤΙΜΑΙ ΛΙΑΝ ΣΥΜΦΕΡΟΥΣΑΙ

Οἱ ἴδιοι οἶκος θὰ σᾶς προμηθεύσῃ Κουβαρίστρες ραψίματος
ἐξαιρετικῆς ποιότητος καὶ εἰς τιμὰς

ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΓΟΝΙΣΜΟΥ

Διαρκὲς παρακαταθήκη εἰς ὅλα τὰ χρώματα παρὰ τῷ ἀντι-
προσώπῳ Κ. ΜΑΝΩΛΙΔΗ,

ΑΘΗΝΑΙ Ὁδὸς Σωκράτους 28'

ΠΕΙΡΑΙΕΣ: Ὁδὸς Ἀριστείδου 18

Α. Δ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΑ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΟΛΩΝ ΤΩΝ

ΦΑΝΤΑΙΖΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

Κ. Ι. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ

3 ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 3

ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ἐναντίον
τῆς ἀνικανότητος, νευρασθε-
νείας, νευροπαθείας, σημείων
γῆρατος, ἐξαντλήσεως ἐξ ὑ-
περκοπώσεως.

Δισκία ἐσάγγυρα διὰ τοῦς
Ἄνδρας

OKASA

ΑΦΘΑΣΤΟΝ ἐναντίον
ἐνοχλήσεων τῆς γλῆσσης
ῥιού ἡλικίας τῆς γυναι-
κὸς γενετησίον ἀπαθείας
ταξίας ἐμμήνων ὑστερο-

Δισκία ἐσάγγυρα διὰ
τῶν γυναικῶν

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, Νοεμβρ 17
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΗΒΑΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Γ'

ΣΥΝΑΡΜΟΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

Ἑσπεριακοῦ Δρχ. 125
Ἑσπερ. Α. Ἀγγλίας 1
Ἑξάμηνοι κατ' ἀνα-
λογίαν.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡ. 2 1/2

Μιλώντας γιὰ μιὰ ἐποχὴ τοῦ χρόνου
μᾶς ἔρχονται ἀσυναίσθητα στὸ νοῦ χί-
λια δυὸ διάφορα μικροπραγματάκια,
ποὺ εἶναι θαρρεῖς τόσο σφικτὰ συνδε-
μένα μαζί της ὥστε νὰ μᾶς εἶναι ἀ-
δύνατο νὰ μιλήσουμε γι' αὐτὴν χωρὶς
νὰ ἀπαριθμήσουμε τὰ ἄλλα, ποὺ γω-
ρὶς αὐτὰ πάλι θάταν ὀλότελα ἀκατόρ-
θωτῇ ἡ πλήρης ἀναπαράστασις τῆς
ἐποχῆς.

Ἔτσι, τὴν ἀνοίξι δὲν μπορούμε νὰ
τὴν φαντασθούμε χωρὶς λουλούδια, φου-
σκοδεσνίδιες, ψυχρίτσες, ἀγάπες, παι-
γνιδίσματα. Τὸ καλοκαίρι χωρὶς ζέ-
στες, ἰδρώτες, θάλασσα, μπάνια μίξτ
καὶ ὄχι, θερινὲς διακοπές, παγωτὰ καὶ
ὑπαίθριους κινηματογράφους. Τὸ φθι-
νὸπωρο πάλι χωρὶς γυμνωμένα δένδρα,
ἐξερὰ κίτρινα φύλλα, πρωτοβρόχια, ἀ-
νοίγματα τῶν ντάνσιγκ καὶ ἔναρξί τῶν
οἰκονομικῶν καὶ φιλικῶν συγκεντρώ-
σεων, γαρτιά, τσάι, ραντεβουδάκια, κα-
στανάδες. Καὶ τελευταῖα ἀπ' ὅλα τὸν
γεωμῶνα μὲ τὸ διαβολεμένο κρῖο, τῆς
ἀδιάκοπης βρογῆς, τὸ τζάκι, τὸν μπελά
τῶν πρωτογονιάντικων μπουναιμάδων,
τῆς γιορτῆς, τοὺς ἐπίσημους χοροὺς καὶ
τῆς θεατρικῆς «τουρνέ», τῆς ἐκλογῆς
τῶν «μὲς» καὶ, τελευταῖα ἀπ' ὅλα — ὅ
καὶ φοικτότερον κατὰ τὴν γνώμη μου
— ἡ δίστηλες περιγραφὲς τῶν ἐφημε-
ριδῶν γιὰ τοὺς διάφορους κοσμικοὺς
«τόπους» καὶ «τυπέσσες», ὅπου ὀργιά-
ζουν κατὰ τὸν ἀπαισιώτερον τρόπο, ὅ-
λων τῶν εἰδῶν ἡ «διακρίσεις!»

Ὁ κοσμικογράφος εἶναι ὁ πρὸ δυ-
στυχῆς ἀνθρώπος ἐπὶ νῆς. Πρῶτα ἀπ'
ὅλα, νιατὶ πρέπει νὰ ἔχη διαρκῶς ἐν-
τεταμένη τὴν προσοχὴν του, μὴν τοῦ
διαφύγῃ καμμιὰ συνκέντωσις, κανέ-
να δῖνομα, μὴ μπερδευθῇ σὲ καμμιὰ
τουαλέττα καὶ γράψῃ ἄλλα ἀντ' ἄλ-
λων, μέσα στὸ στούβιλο τοῦ γοροῦ καὶ
στὸ πανδαυμνίον τῆς τζάτζ-μπάντ. Πρέ-
πει νὰ ἐπινοῇ ἀενάως κομπλιμέντα μὲ
τὴ μενολειτέρα λεπτότητα, παρομοιῶ-
σεις κλπ. καὶ, πρὸ παντός, νὰ μὴν ἐ-
παναλαμβάνῃ τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια!

Καὶ ἔχετε τί θὰ πῇ αὐτό; Ἐχετε
τί θὰ πῇ νὰ μπλεχθῇ μέσα στὸν κυ-
κλῶνα αὐτῶν τῶν διακρίσεων; Ἐξέρετ
πόση πρωτοτυπία καὶ περιγραφικὴ δύ-
ναμις χρειάζεται νάχη ἕνας κοσμικο-
γράφος ἐφημερίδος στὴν σημερινὴ ἐ-
ποχὴ, ὥστε νὰ κατορθώῃ νὰ ξεγλυ-
στρᾷ ἀνέπαφος ἀπ' τῆς κακοτοπιῆς ποὺ
τὸν περιτριγυρίζουν σὲ κάθε καινού-
ρια περιγραφή γοροῦ; Μὰ τὴν ἀλή-
θεια, ἐν ἔξαρτε ὅλα αὐτὰ, ἀσφαλῶς θὰ
λύπασσαν ἐκ βάθους ψυχῆς τοὺς δυ-
στυχισμένους αὐτοὺς ἀνθρώπους καὶ

θὰ εὐχόσασταν νὰ μὴν παθαίνατε ποτὲ
στὴν ζήσῃ σας κάτι παρόμοιο.

Μὰ ὅσο τραγικὸ κι' ἂν εἶναι τὸ
πρόβλημα, ἔχει κι' ἀπ' τὴν ἄλλῃ μεριὰ
τῆς ἀστεῖας ὅψεις του, ποὺ ὅσες προξε-
νοῦν, χωρὶς νὰ τὸ θέλετε, ἕνα σωρὸ
διασκεδαστικῆς σκέψεως.

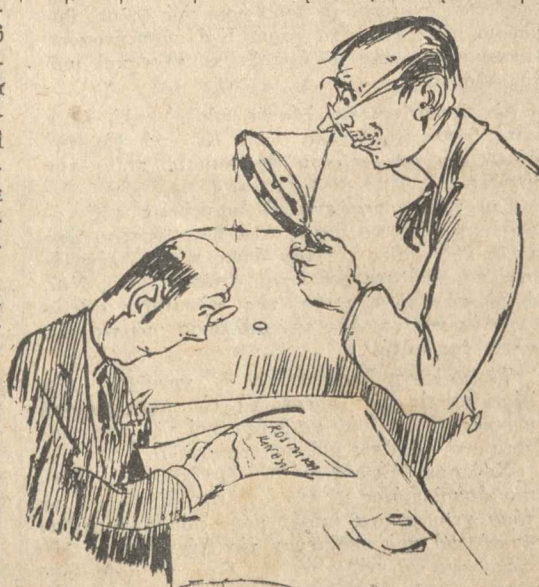
Καὶ μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἶνε καὶ ἡ παρα-
κάτω:

Χάρης λοιπὸν σὲ κάποιον κοσμικο-
γράφο πρωτῆς ἐφημερίδος — στὸν ὁ-
ποῖον ἀπορῶ πῶς δὲν τοῦ ἐπροτάθῃ
ἴσαμε τὴν στιγμὴ αὐτὴ ἡ ἔδρα τῆς Λο-
γοτεχνίας ἢ τῆς Φιλολογίας ἢ καὶ τῆς
Γλωσσολογίας ἀκόμα στὴν Ἀκαδημία
— τὸ «νοῦμον καὶ ἀνεκτικώτατον κοι-
νὸν» ἔμαθε πῶς σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς τε-
λευταίους χοροὺς τὸ κεφάλι τῆς Κας
Α, διέκρίθη ἀπὸ τὰ «πυρρόξαν-
θα μακριὰ μαλλιά, κτενισμένα πάντο-
τε μὲ χαρίστρα στὴ μέση, ποὺ θυμί-
ζουν Μαντόνα».

Ταυτοχρόνως ὅμως τοῦ ἐγίνετο γνω-
στὸ — λίγες γραμμὲς παρακάτω — πῶς
τὸ κεφάλι τῆς κυρίας Β «ἡ ὁποία μό-
λις ἐπανέκαμψε ἐκ Παρισίων, ὅπου ἔ-
κοψε τὰ μαλλιά της καὶ τὰ κτενίζει
κι' αὐτὴ μὲ χαρίστρα στὴ μέση, ἐνθυμί-
ζει Παναγίαν».

Καὶ μ' ὅλο του τὸ δίκιο τὸ «νοῦμον
αὐτὸ κοινὸν» θὰ μπορούσε νὰ ἐρωτήσῃ
τὸν γλαφυρὸν κοσμικογράφο: Ποιὸν
ἀπὸ τῆς δυὸ πρέπει νὰ θαυμάζωμεν
περισσότερο, τὴν «πυρρόξανθον Μαν-
τόνα» ἢ τὴν «ἐκ Παρισίων ἐπανακάμ-
ψασαν Παναγίαν»;

Καὶ προβαίνουμε στὴν ἐρώτησι αὐ-
τῇ, ἀφοῦ πρῶτα ὁμολογήσουμε τὴν

πλήρη χρεωκοπίαν τῶν ὁκέψεων καὶ
τῶν συλλογισμῶν μας, γιὰ τῆς ὁποῖας
ἄδικα βασανίσασαμε γιὰ πολλὰς ὥρες
τὴν φαιάν οὐσίαν τοῦ ἐγκεφάλου μας.
Ἐμεῖς τοῦλάχιστο ἴσαμε τὴν στιγμὴ
αὐτῇ, γνωρίζαμε πῶς ἡ Μαντόνα ἦταν
ἡ Παναγία, καὶ ἀντιθέτως πάλιν ἡ Πα-
ναγία ἦταν τὸ ἴδιο καὶ τὸ αὐτὸ πρό-
σωπο μὲ τὴν Μαντόνα.

Νὰ ὅμως ποῦ ὁ ἐν λόγω συγγραφεὺς
τῆς κοσμικῆς ὥραιογραφίας ἔρχεται
νὰ μᾶς ἀποδείξῃ ὅτι μεταξὺ τῶν δυὸ
αὐτῶν ὀνομάτων, ἀντιπροσωπεύοντων
ὅμως τὸ ἴδιο πρόσωπο, ὑπάρχει μιὰ
σχετικὴ διαφορὰ, καὶ πρὸς ἀπόδειξιν
μᾶς δίδει ὡς παραδείγματα τὰ κεφάλι
τῆς «πυρρόξανθης Κας Α» καὶ τῆς
«ἐκ Παρισίων κτενισμένης Κας Β».

Δυστυχῶς γιὰ μᾶς, τὸ γεγονὸς δὲν
εἶναι καὶ τόσο εὐκολονόητο, καὶ τοῦτο
γιατὶ ἀγνοοῦμε τῆς δυὸ αὐτῆς κυρίες,
καὶ κατὰ συνέπειαν καὶ τὴν ὕφισταμέ-
νην διαφορὰν.

Γεννᾶται ὅμως ἡ ἀπορία:
Θὰ εἶχε ἄραγε ἄδικο ἕνας ἄλλος
κοσμικογράφος, συντάσσων ἐν τῷ μέλ-
λοντι παρομοίαν περιγραφὴν, νὰ μᾶς
ἀναφέρῃ ὅτι:

«Ἡ κυρία Κολοκυθοπούλου, ἔαυθο-
μαλλοῦσα ὡς νόμφη τοῦ Βορρᾶ, μὲ
νωρίστραν στὴν μέση — εἶναι βλέπετε
ἀπαραίτητο γνώρισμα — ἐνθυμίζει τὴν
Παναγίαν τὴν Πενταγυγίσσασα», ἢ «ἡ δε-
σποινὴ Σαχλαμαροπούλου, ἄρτι ἀφι-
χθεῖσα ἐκ Λονδίνου, ἐβενοβόστρουχος
ὡς κορινθιακὴ σταφίς, μὲ χωρίστρα
κλπ. κλπ. (ἴδια σύνταξις) ἐνθυμίζει
τὴν Παναγίαν τῶν Παρισίων — καί, ἂν
θέλετε, προσθέτομεν: τοῦ γάλλου συγ-
γραφέως Βίκτωρος Οὐγκώ». «Ἀλλὰ ἡ
ὥραιότερα ἦταν ἡ κυρία Σκουλικο-
μυμηγκιάδου μὲ χωρίστραν. . . ἐν-
θυμίζουσα τὴν Μαντόναν τοῦ Ραφαή-
λου!»

«Εἰς τὸ πλάσιον αὐτὸ τῶν Παναγι-
ῶν δὲν ὑστεροῦσε ἡ Κα Ἀρριβίστα, ἡ
ἐμφάνισις τῆς ὁποίας ἐνθυμίζει ἐλαιο-
νισσὴν Παναγίας κλασσικῆς τέχνης,
ἐνῶ ἀντιθέτως ἡ δεσποινὴς Μαντζου-
ράνα ἦταν σὰν μοντέρνα Παναγία τοῦ
Πικασσά! . . .»

Φτάνουν ὅμως αὐτὰ τώρα σεις μπο-
ρεῖτε, ἂν θέλετε, νὰ συνεχίσετε τῆς
συγκρίσεις τῶν διαφόρων κεφαλῶν μὲ
ὅλας τὰς γνωστὰς σας καὶ ἀγνώστους
Παναγίας — μὴ ξεχνάτε τὴν ἀπαραίτη-
την χαρίστρα στὴ μέση, πρὸς Θεοῦ!

Κι' αὐτὰ μὲν ὅσον ἀφορᾷ τὰς κεφα-
λάς τῶν κυριῶν. Γεννᾶται ὅμως ἐκ πα-
ραλλήλου ἡ ἐξῆς δικαιολογημένη ἐπί-
σης ἀπορία:
«Θὰ εἶχε ἄραγε ἄδικο, ἕνας τυχόν
κρανιολόγος, περιγράφων ἐν τῷ μέλ-
λοντι τὴν κεφαλὴν τοῦ ὥραιοπαθοῦς
αὐτοῦ κοσμικοῦ συντάκτου, νὰ τῆς
δώσῃ τὸν χαρακτηριστικὸν ὀρισμὸν: «Ὅλα
κεφαλὴ καὶ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει. . .»

Ἐγὼ τοῦλάχιστο νομίζω ὅτι ὄχι!

Νίκης Νικη

ΕΝΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ

Περπατούσαμε στον άνηφορικό δρομάκο, που φέρνει τον πεζοπόρο στην ερημική Αγία Ειρήνη.

Ήταν ένα δειλινό του Θεριστή. Ο ήλιος έρχετο πίσω από το βουνό των Γιούρων, που σαν μια αμυγδαλιά σκία φάνταζε, θαυμά, στον ορίζοντα.

Ο καθένας μας προσπαθούσε να θυμηθεί κάτι, μια ιστορία, ένα ανέκδοτο, ένα επεισόδιο της ζωής του, να το πει για να περάσει ή ώρα. Το ίδιο κάναμε κάθε απόγευμα. Πάντα κοντά το δειλινό ξεκινούσαμε, ο έφηρος, ο ασπίνος, ένας κτηματίας από την Πάρο, ένας τοκογλυφικός άστέρας του νησιού μου και ένας παλιός μου συνάδελφος που τώρα ήταν διωρισμένος δάσκαλος, και πηγαίναμε ως το λιμανάκι της Αγίας Ειρήνης, εκεί που έγινε η στάσις κατά του Όθωνα και σκοτώθηκαν ο Λεωτάκος, ο Σκαρβέλης και ο Μωραϊτίνης από τους Όθωνιστές. Φαίνονται εκεί και η πλάκας που ιστορούν την τραγωδία. Είναι αχνά, πίσω από το ιερό της Αγίας Ειρήνης. Το λιμανάκι αυτό άπτεται μισή ώρα από την λουτρόπολη που κάναμε την έξοχή μας.

Το σημερινό δειλινό θα μιλούσε ο δάσκαλος. Στις αρχές προσπάθησε να ξεφύγει, δίνοντας στην σειρά σπιν έφορο. Ή παρὰ όμως δεν το δέχτηκε, και μὰς υποσχέθηκε πως θα μὰς έλεγε κάτι αληθινό, από τη ζωή του, σαν θα φθάναμε στο πεζούλι του σταυρού, της ολόκληρης εκκλησίας που βρίσκεται ψηλά στο λόφο που δεσπόζει στην περιοχή.

Αμα φτάσαμε 'κει καθίσαμε και θαμιάζαμε πέρα τη θάλασσα που απλώνονταν μπροστά, τα βουνά των άλλων νησιών που σαν στρατιώτες ήσαν άραδ'ωμένα δώ-κει. Τι όμορφη ποταμή την ώρα εκείνη ή φύσις!... Από την όμορφη αυτή άπαιρηθήκαμε και κοντεύαμε να ξεχάσουμε την υπόσχεση που μὰς έδωσε ο δάσκαλος. Μά κείνος, βέρος ροιχός που ξέρε να κρατά το λόγο του, μὰς τη θυμίσε.

—Θάλα, αγαπητοί μου, κλείσει τότε τα ει-κοσιεπτά μου χρόνια, άρχισε να μὰς λέει. Είχα τελειώσει το Πανεπιστήμιο, μά χαμιά δρεξί δεν είχα να ξεσκήσω το επάγγελμά μου, να παραδώσω μαθήματα. Μ' άρεσε ή φιλολογία, να γράφω στίς εφημερίδες και στα περιοδικά.

Στην εφημερίδα που δούλευα τότε θυμώμα καλὰ πως ήμουν άριστοτάτης της. Είχε μὰ τερασσία κηλοφορία και τόνόμια μου που φι-γούσαρε κάτω από τον τίτλο της ήταν γνωστό και στο πὸ μικρό μέρος της Ελλάδος. Κι' είχα γνωριστη με λογής-λογής ανθρώπους διαβα-σμένους κ' αδιάβαστους, και με περισσότερες μάλιστα θεατρίνες, που τακτικά ερχόνταν στο γραφείο μου να με παρακαλέσουν να δημοσιευ-εωθ ή εικόνα των ή λίγα λόγια επαινετικά ή ἄλλο σχετικό...

Σταμάτησε. Με το μπασιόνη του άνασκάλεσε το χόλια και σήκωσε μια πολύ ψιλή σκόνη. Δεν φαινόταν όμως να προσέγει την κίνηση του μπα-σιόνη του. Ζητούσε μάλλον να συνδέσει της άναμνήσεσ του.

... Από δαυτες μὰ μόνε καρφωθή στο μάτ. και την έκανα φιλέναδα μου. Μ' αὐτήν όμως δεν γνωρίστηκα στο γραφείο μου, ἀλλὰ την γνώρισα στίς γενικές δοσιμὲς ενός έργο που μ' είχαν καλέσει να δώ. Μου την σύστησε ο φίλος μου συγγραφέας τὸ έργο:

— Η δὲς Ρίτα, εἶπε σὲ μένα, και ο κύριος Γεωσίμου, δημοσιογράφος και θεατρικός κρι-πικός, εἶπε σὲ κείνη μὰ μένα.

Χάρηκα πολύ, μόντε σ'αγά κ' άρρησε στα γέλια της, τὰ μικρά, ν' άπλωθ ή ένα χαμό-γελο τόσο γλυκό!

Κάθισε κοντά μας, πήρε ένα οἶλο που της προσέφερε.

Όταν τέλεινα ή δοκιμὲς και σηκώθηκε να φύγουμε, εἰχαμε κ' οι δύο την εντύπωση πως γνωρίζαμε τουλάχιστον από χρόνια.

Αλήθεια, τί νόστιμη που φαινόταν! Το μεση-μέρι άγάγαμε μαζί. Το βράδυ πέρασα από τὸ θέατρο και την πήρα. Από την ίδια μέρα εἶχε γίνει μὰ φιλέναδα μου, έρωμένη μου. Πως νὰ σὰς τὸ πὸ: από την στιγμή που την γνώρισα, κατάλαβα πως αὐτή ή γυναίκα θάταξε σπου-δαίο ρόλο στη ζωή μου.

Ζούσαμε πάντα μαζί σαν δύο έρωτευμένοι. Και πάντα της άδρε που δεν εἶχαμε δουλειά της περνούσαμε ο ένας πλάι στον άλλο. Πέ-ρασε άρκετος καιρός και μοιχεται τώρα στο νοῦ πως την έποχ ή εκείνη τὸ μικρό μας δεν εἶχε γεννηθή ακόμα. Θάταν άγόρι, θάταν κο-ρίτσι; Αυτό φυσικά δεν τὸ ξέραμε. Μὰ γιά-το-σσα μόνο μὰς εἶχε πὴ πως θάταν άγόρι. Εκείνη μόντε σ'αγά :

—Τὸ μικρό μας, τὸ χαριτωμένο μας, θυτε-ρα από λίγο θάνα ή μόνη μας χαρά, ή ἀπόλαυ-σίς μας! Τὸ άγαπὰς τὸ παιδί σου;

—Πως πατέρας δεν άγαπὰ τὸ παιδί του; της άποκρινόμουν.

Η απάντησή μου αὐτή, την χαροποιούσε, της δὲλσε την άνησυχία που φαινόταν νὰ της γε-νοῖσε κάποια ἀμφιβολία.

Εκείνη ήθελε νάνα άγόρι γιατί νόμιζε πως τότε θὰ εἰχαμε περισσότερο. Όμως εἶπα, νὰ σὰς πὸ, δι' κ' αν ήταν θὰ τὸ άγα-πούσα μ' εἶπα μου τὴ φησὴ!

Κ' όμως από αὐτὰ τὰ δύο πρόσωπα, την μητέρα και τ' άγέννητο παιδί—που τ' άγα-πούσα και τὰ δύο σαν τὰ πὸ πολὺτιμα πράγμα-τα πούχα στη ζωή μου—έπρεπε νὰ χωριστῶ.

Είνα μερικές φορές κάτι περιστάσεις που ο άνθρωπος είναι υποχρεωμένος να συμμορφωθῇ μ' αὐτές. Τὴς τότε. Δεν εἶχαμε, δεν μόντε χαμιά σκηνή. Με παρακάλεσε μόντα νάχε-ται κάποτε-κάποτε, νὰ με βλέπει. Χορίσαμε. Και από τότε ή διορφή μου Ρίτα άράωσε της βίβτες της. Ερχόνταν στο γραφείο, στη χάση και στη φέση.

Νὰ σὰς πὸ: ή άοργτές της αὐτές, ή προθυ-μία της—εἶπα την νόμισα τότε—νὰ χωριστοῦ-με, ή αδιασπάρτοτητα στάσις της μ' έβαλαν σὲ δύσφες, που με άπασπάρησαν κάποτε ένα ο-λόκληρο βράδυ. Σὰς δοκίμαα διως πως τί-ποτα τὸ τρωτὸ δεν δοῖκα στην ζωή της. Έ-κείνο τὸ βράδυ μ' έκανε νάχα τυφλή εμπρο-σὴν στη γυναίκα αὐτή, που ήταν μὰ κοπέλλα που ή συμφορὲς την εἶχαν πρὶν παρασέει σ' ένα άκοκτὰ άσχημο κατήφορο.

Από τὸν άσχημο αὐτὸ δομο. θέλησα νὰ την ξεναφέρω στον γαίτο. Εκείνη φαινόταν τὸ ποθούσε αὐτὸ δόνημα και κάποιο βράδυ που της τὸτα πως εἶπα θὰ την έκανα ν' αλλέει ζωή, νὰ σίγη από τὸ περβόδιο που ζούσε, θυ-μωια πούκαρε από χαρά. Και πόση έννοιασε εὐγνωμοσύνη σαν μ' άραξε τὸ χέρι και μὸς τὸ φιλοῖσε...

Δεν μπορέτε νὰ ξέρετε πόσο καλή ήταν κατὰ δόθος ή κοπέλλα αὐτή. Κι, εἶπα δεν την άδ'κα σήμερα γὰ δσα εἶχε κάμει πρὶν την γνωρίσω...

Και τότε, σιγά-σιγά ή έπισκέψεις της ά-ορίωναν. Μὰ πορὸ μάλ'στα ήθε βότερα από τοῖς έβδωμάς. Ήταν διως πάντα, λίγο β-ως πὸ δδ'ι-ατη καί δολή τὸ ποσάπο. Ναί, άνοή σαν τὸ φρεγγόι της τελευταίης φθινο-πορινὲς νύκτες. Δεν την μάλλωσα γὰ την ά-γνότη της αὐτή...

Τὴ περὶορη διως πούνα ή γυναίκα; Δεν έξοει κανεὶς πως ποῖς τὸ σταυρὸ της. Εἶπα μόντε χαμιά σκηνή. Την χαϊδεύεις και της κακορρί-νετα, την δαῖεις και σου χαινογεία.

Χόλιωσε. Έφινγε και δεν ξανάθετε πὰ. Έγὼ σαν άσολυμπερ με την δουλειά μου και με τὰ τόσα χε'οράγρα μετὸς μου πὸν σχηματίζαν δοναί και πὸν πούμεναν την τήχη τους. Δεν εἰκαίσησα νὰ νάξω νὰ την δοῦ, νὰ μάθω πὸς εἶνα, νὰ της ξηγήσω τὴ στάσι μου, τὸ ένδια-φερον μου, την άγάτη μου...

Δεν σὰς κούω, βλέπετε, πως εἶπα πὸν την έπιδυμα νὰ την ξαναδῶ. Την ποσάπο-σα, κ' ήσαν πολλές στιγμὲς που μ' έκα-καί σαν νευρική ταραχή, ένας πόνος που μ' άπάραζε την καρδιά. Την σκέψι μου πούνα βασάνε ένα έρώτημα:

Τὴ νὰ έγινε; Σταμάτησε νὰ ξεκουραστῇ λίγο. Όλα με-τόν κιντούσαμε στα μάτ. Τὸν ξεμαρ-ναν άνθρωπο πὸν σοβαρό, με γερὲς άρ-Και θὰ δυσκολευόμαστε νὰ πιστώμε τον ρωτὰ του αὐτόν αν μὰς τὸν εἶχε κά-αλλος.

Άναρε ένα τσιγάρο, τράβηξε δύο πύ-ρουνηξίς, έβγαλε τὸ μαντήλι του γὰ νὰ πι-ποῖ τον ιδρώτα πουτρεχε από τὸ μέτωπό-και συνέχισε:

... Εἶνα λοιπὸν εύκολο τώρα νὰ κατὶ-θῇ ο καθένας σας γὰτ άνωστα γὰ τὴν τήχη της.

Με την άγωνία αὐτή, πέρασε κάμπος μ-μὴ καιρός.

Ένα πρωί, ένα πρωί που με βόια αὐτὸ στο κρεβάτι μου γὰτ διη την νύχτα με έ-σάνε ή σκέψις της, πῶς τὸ γραφείο μου μὰ περιεργή διάθεσι.

Βαλάντεμένος, κοιμμένος από την άπια-...

Πὸς βρεγὰ νουῖθαμε τὰ βήματά μας...

όμως εἶχα ένα διαβόλεμένο κέφι.

Άρχισα νὰ τραγουδῶ. Έγὼ πὸν αἰσώ-α να γὰ τὸ στόμα μου νὰ πὸν παρακα-δὸν κοινέτες, αίσθανόμουνα τώρα την ά-κη νὰ τραγουδῶ και τραγουδῶνα ένα ο-λόκληρο κομμάτι από την έπιδεση, τὸ αὐτὸ της μεταλλοῖνας πὸν τὸ τραγουδῶνα ή έ-σαν την γνώρισα.

Ήταν τὸ φόρτε της.

Τὴ περὶορη αἰθέλια...

Χαιρογέλισε. Γέλασε και μετ'.

ποῖθετε νὰ φαίνεται πως σ' εἶνα μένα πὸν τὰ ξέρε, σ'αυνοσφύριζε τὸν σκοπὸ που τρῶ-δου πὸν τὸν θυμὸς ή ιστορία τὸν δαμά-...

... Αὐτὸ, φίλε μου, μόνο εκείνη ήθελε τραγουδῇ. Νομίζω πως άκούω τὴ φωνή της...

Έκανε μὴ κίνησι σαν νάκουε πρῶτα την φωνή της.

... Στο γραφείο μου από τὸν δρομά-ος τὸν κλητῆρα έκαναν τὸ σταυρὸ της. Εἶπα τὸσο καιρὸ νὰ με δοῖν με τόσο κέφι! Την κα-αὐτή θλοι ποσάποσόνταν νὰ πὸν κα-αὐτες μου της ιδιοτροπίας. Όλα μου τὰ νύ-...

Η κάθε μὰ μου παρακλήσε, γὰ διως ή-διαταγή πὸν έκτελούνταν στο λεκτὸ.

Η αἰθέα εἶνα πὸς στο γραφείο μου ή-χαν φοβηθῇ. Εἶχα καταντήσε τόσο σπασί-τὸσο μελαγχολικός!

Σὲ λίγο έφτασε τὸ ταχυδρομείο. Νὰ, πὸν τὰ γράμματα. Τὰ πήρε ή δακτυλογράφος...

με γοήγορες κινήσεις άρχισε νὰ τὰ ξεχωρίζε. Δεν ξέρω τι μ' έκανε αὐτὸ τὸ πρὸι νὰ παρα-κολοῦθῃ με τόσο λαχτάρα τὸ φάξιμο αὐτό.

Λίμε χαμιά φορά γὰ την προσιόθησι την χορδῶνα εἶπα, την άπέδωσα σὲ κάποια μοι-ραία σύμπτωση, κ' όμως εἶνα αἰθέα, τὸ γε-γονὸς αὐτὸ μ' έκανε νὰ τὸ πιστέπω.

Έξαρνα ή δακτυλογράφος φώναζε με χόρα.

—Μικρὲ, δῶσε τὸ «προσωπικό» γράμμα στον κύριο Άρχινοτάτη.

Ο μικρός τ' άραξε και μὸς τῶδωσε. Έρο ξα μὰ γοήγορη ματιά στο πανόγραμ-μα. Δεν άρρησα νὰ καταλάβω πως ήταν δικὸ της. Τὸ γνώρισα από τὸν χαρακτήρα της, ἴδιο και άπαράλλακτο με μεγάλα κακογραμμένα γράμματα.

Σὰς έγει τήχη νὰ πάρετε ένα γράμμα και νὰ τρῶτε νὰ μαντέψετε τὸ περιεχόμενό του σ'τιμὲς δόλνλρες, ενὸ θὰ μπορούσατε σὲ μὰ και πὸν κίνησι νὰ μῆτετε δι' σὰς έθασάνε;

Έτα, φίλοι μου, τῶπαθα και εἶπα.

Στιμὲς δόλνλρες στο-φογύριζε τὸ γράμμα και ποσάπο νὰ μαντέψω τὸ περιεχόμενό

Ο κ. Α. Γούναρης

του. Στο τέλος συνήλθα και τ' άνοιξα. Ήταν έδωλίστη μὰ φωτογραφία ενός στρουμπου-λού μπερ, τόσο δα! Γλυκογελούσε και με κιντούσε τόσο ποσάπο!

Λίγος νὰ τὸ καταλάβω! τὰ γέλια μου κόλλη-σαν πάνω στη φωτογραφία αὐτή. Ένοιωσα τὰ μάτια μου νὰ βουρκώνουν. Τὸ τὸ άκριβὸς έ-νοιασα μὴν τρῶτε νὰ σὰς προσδοκῶσις.

Η σκηνή αὐτή εἰκαπάρησε την δακτυλό-γραφία τὸν γραφείο, και μ' ἴλο τὸ θάρρος ποῖε μὰς μου, ήθε σιγά-σιγά κοντά μου και εἶπε και αὐτή την φωτογραφία.

—Αχ, πόσο σὰς μοιάζει! μόντε, μόλις την εἶδε.

—Αί, αἰθέλια, μὸς μοιάζει;

—Καὲ οἶδος... ἴδιος και άπαράλλακτος.

Η μορφογραφία σας. Νὰ σὰς ζήση... Άνη-ψία σας εἶνα;

—Εἶνα ανανδός. Δεν ήξερα τι νὰ απαντή-σο!

—Ότε μὸς μοιάζει; την ρώτησα περιεργα-ύτερα από λίγο.

Με κίτταξε καλὰ. Σαναστῆξε και την φω-τογραφία, έκαμε, την σύγκρισι κ' άποφάνθη-κε:

—Μὰ εἶμα ἀπολίτως βεβαία γ' αὐτό. Νά, νὰ ρωτήσουμε και...

—Σῶπα, μὴν κάνεις, μικρὲ, φασαρία! δεν πρέπει.

Με κίτταξε ποσάπο, μὰ πὸν ποσάπο, και χαμογέλισε. Γὰ νὰ με βεβαιώση, τὸ κα-λόκαδο αὐτὸ κορίτσι, πως μόντε μὰς τὸ μικρὸ, έφερε τὸ καθρεφτικό της τοαντούλας της και μὸς τῶδωσε λέγοντάς μου:

—Νὰ κίτταξετε μέσα. Η μὴτης σας, τὰ μά-τια σας, τὰ φρύδια σας, τὸ στόμα σας, τὸ μέ-τωπό σας δὲλα σας, δὲλα σας ἴδια κ' άπαράλ-λακτα, εἶπε και γέλασε δυνατὰ.

Εκάθησα κ' εἶπα κ' έξάθησα, ως την τελευταία λεπτομέρεια δὲλα τὰ χαρακτηριστικά εἶνα δὲλα. Η δακτυλογράφος μου εἶχε ἀ-πόλυτο δένο. Ήμουν πατέρας αὐτὸ τὸ πα-χούλο μπερ.

Μὸς τὸ έγραφε αἰώποτε και πὸν από την κίττα.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Βοισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Ζέρες επικαιρότητα

ΜΑΓΓΑΝΕΙΑ

Τον περασμένο μήνα, η γαλλική εφημερίδα έγραφε πολλά άρθρα με τον εξής τίτλο: «Μήπως πρόκειται περί δράματος του αποκρισμού»;

Στις 3 Ιανουαρίου, στις 7 το βράδυ, στο χωριό Καρέ των Κόν-ντι-Νόρ, δ. κ. Ζυλλέ, έπιστρέφοντας απ' τα χωράφια όπου εγκατέλειπε το σπίτι του στις 10 και 15, παραβρέθηκε πού βρήκε τη γυναίκα του πλαγισμένη.

«Δεν είναι τίποτα, του είπε εκείνη. Μη μιλάς και πλάγιασε στο άλλο κρεβάτι». Επειδή η κυρία Ζυλλέ φαινόταν πολύ ήσυχη, ο σύζυγός της πλάγιασε δίχως ν' ανησυχήσει. Στις 4, η γυναίκα του τον φώναξε να τη βοηθήσει να σηκωθεί, γιατί δεν μπορούσε μόνη της, καθώς έλεγε.

Ο λαμπρός άνθρωπος, κατ'επίκληση, αντελήφθη τότε ότι η νυχτιά της γυναίκας του ήταν δουτημένη στα αίματα. Παραμέρισε τα σκεπάσματα και εξακριβώσε ότι τα έντερα της δυστυχισμένης, που ήταν έντελως ξεκοιλιασμένη, ήταν διασπαρμένα μέσα στο κρεβάτι. Με την ίδια πάντα ήρεμία, η κυρία Ζυλλέ διηγήθηκε στον σύζυγό της μια παράξενη ιστορία, την οποία έ- πανέλαβε αργότερα στους προστρέξαντας χωροφύλακας και στον κ. Χαβάρ, ανακριτή του Σαιν-Μιρέ.

«Κατά τις έντεκα, εγκατέλειψα το πηγάδι, όπου μιλούσα πολλή ώρα με τους γειτόνους. Αυτή τη στιγμή, ένα άτομο μπήκε πίσω μου στο σπίτι. Έκλεισε την πόρτα και μου είπε: «Θέλω χρήματα».

Ήταν ένας άνδρας 30 ως 36 χρονών. Δεν τον είχα δει ποτέ. Του άποκριθα ότι δεν είχα. «Αφού είν' έτσι, μου είπε, γι' αυτή τη φορά, δέ θα σ'ας σκοτώσω, θα σ'ας κάνω όμως να υποφέρετε. Γιουλίτε και πλαγιάστε...» Τρομοκρατημένη, υπάκουσα. Τότε, παίρνοντας ένα αντικείμενο που δεν είχα δει, με ξεκοιλιάσε».

Ο γιατρός προσέφερε, παραξενεύτηκε πως ζούσε ακόμα η δυστυχισμένη. Οι χωροφύλακες α' ανακριτής εξακριβώσαν ότι δεν υπήρχαν απολύτως ίχνη αίματος χύμης, στους τοίχους κι' επάνω στο κρεβάτι. Γεγονός που εκπληκτικό: η νυχτιά της πληγωμένης καθώς και τα σκεπάσματα ήταν ανέπαφα. Κι' όμως, δεν ήταν αδύνατο να πλαγιστεί πληγωμένη στο κρεβάτι της, χωρίς να πλημμυρίσει το αίμα της και ν' αφήσει ίχνη χύμης.

Εξέτασαν τους γειτόνους, κανείς δεν ήξερε τίποτα, δεν είχε δει τίποτα. Για δους γνωρίζουν τους χωρικούς, είναι αδύνατο να περάσει ξένος απ' αυτό τον ερημικό χωριό να παρατηρηθεί.

Άραγε υπήρχε πραγματικά αυτός ο μυστηριώδης κακοποιός; Η κυρία Ζυλλέ, την ό- ποια ο κόμοτος ύποπτευσαν, έ- ξκανε μάγια και ξόρκια, μήπως θέλησε, ανοίγοντας μόνη την κοιλιά της να δώσει κανένα δαίμονα που θροισόταν μέσα; Σ' αυτήν την περίπτωση όμως, εάν ληφθή υπ' όψη ότι ήταν τελείως αδύνατο να κινηθή, πως θα μπορούσε να ξαναβάλει επάνω της τα σκεπάσματα; Πως θα μπορούσαν να παραδεχθούν ότι με μια τόσο βαριά πληγή, μόρρεσε να μείνει απ' της έντεκα δεκαεπτά ώρες, σ' αυτή την κατάσταση, χωρίς να πεθάνει, χωρίς να παραληρήσει και χωρίς καν ν' αστενάζει. Πως θα μπορούσε να κολλήσει το δάκρυ που δεν βρέθηκε;

Ένας γάλλος δημοσιογράφος, δ. κ. Βιδιάν

Ντιν Μά δήλωσε:

«Στα χωριά, όρισμένοι μάγοι κατοικούν τα- ξεως, από κληρονομική παράδοση, μπορούν ν' αποτινάξουν έξω απ' το φυσικό σώμα τους, το αέρινο σώμα τους, με την έπαβολή της θελή- σεως των. Πολλοί μάλιστα, μπορούν να τρο- ποιήσουν κατά βούληση το παρουσιαστικό τους κι' αυτό προκαλεί τα φαινόμενα της λυ- κανθρωπίας που αναφέρονται συχνά στα χωριά, και της εμφάνισης των ζώων. Αν κατά την διάρκεια αυτών των εμφανίσεων, ένα απ' τα θύματα του μάγου άρπάξει κανένα δάκρυ και πληγώσει τον εαυτό, στο ξύτημά του ο μά- γος, συνεπεία του ανακτινίου θα έχει την πληγή».

Ένας αποκριστικός λέγει επί των περιπτώ- σεων του εδωμένου ανθρώπου:

Ο πατέρας Ζυλλέ περιοριζόμενος από μερικά έγγραφα του.

«Το αερόσωμα και το σαρκώσωμα συνδέον- ται μεταξύ των με ένα λεπτό σύνδεσμο, που διατηρεί μόνος τη ζωή στο φυσικό άσχημο σώ- μα. Κάθε κτύπημα επί του αετικού σώματος έχει άμεσους τον αντίκτυπο του, διά μέσου αυ- τού του συνδέσμου, επί του υλικού σώματος, επηρεάζοντας την ίδια πληγή. Σημειώσαμε ότι, κατά γενικό κανόνα, οι μάγοι εργάζονται στα σκοτεινά, κι' ότι, για να εξωτερικεύσουν το α- στροικό ρευστό τους, λαμβάνουν προσφύλαξιν ώστε το σαρκώσωμά των να μη διαταραχθή. Ένδεχομεν λοιπόν η έτοιμοθάνατη να έτοι- μαζόταν για το πέρας της 5 το βράδυ, δ- ταν ο σύζυγός της, έπιστρέφοντας, τη βρήκε πλαγισμένη και να πληγώθηκε μόλις την έ- ποιμένη».

Στις 11 του ίδιου μηνός, μια μικρή σημείω- σης, ολίγων γραμμών, ανήγγειλε στον τύπο ότι την κυρία Ζυλλέ την είχε βρει ο σύζυγός της κρεμασμένη σε μια σιαποθήκη. Η άφροσύνη αυτή λούσι, έκλησε την περιέργεια και το έν- διαφέρον του παρισινού τύπου που έσπευσε να στείλει ρεπόρτερ στο Σαιν-Μιρέ, για να προσ- παθήσουν να διευκρινίσουν την αλήθεια.

Ίδου πως περιγράφει την επίσκεψή του στον τόπο του εγκλήματος ο Ζαν ν' Ερλέκ, απε- σταλμένος του «Εύς»:

«Στις 12, φθάσαμε στο Σαιν-Μιρέ. Έπειδή στις 9 του μηνός, μια σεισμική δόνησις είχε γκρεμίσει ένα σπίτι το οποίο κατεπλάκωσε μια γυναίκα κι' αυτό ήταν προμήνυμα θείας δογής, το πλήθος πήγανε να ζητήσει ήθικη ενθάρρυν- ση στην εκκλησία. Έρχομαστε στη Βορτανή μας αναζητώντας του υπερχωριστού και ή ξρενά- ειτα ότι η πρώτη μας επίσκεψις ήταν στη χω- ροφυλακή. Ο χωροφύλαξ δεν είχε καμιά σχέση με δ. τι το υπερφυσικό. Γι' αυτό μας έ-

ξαπέστειλαν σ' έναν κ. Λέ Κλουρέ. Τον ή- με σ' ένα ψηλό σπίτι, με έτοιμοι όλα τα μέσα. Μας έμεινε σ' ένα δωμάτιο όπου ήταν πελώρια τραπέζια, παραφορτωμένα με πο- διά, παλιές εφημερίδες, απολλύμενα βί- λανης κτλ. Ήταν ένας ψηλός νέος, με μα- νός που μας υπεδέχθη κατά τον πιο ενο- τετικό τρόπο.

«Μαγγανεία στη Βορτανή. Μά δεν έμα- γανγανεία στη Βορτανή και καλά θα ή- να πάρτε το πρώτο τραίνο για να έλθου- τε στο Παρίσι... Δεν υπάρχει τίποτα, λέω, τίποτα...»

Την επομένη το πρωί, συναντήσαμε τον κ. Χαβάρ. Άνθρωπος στην πιο έλαση κατηγορία των ανακριτών: έκαιναν που γελούν απ' ν' ανακρίνουν. Φύση άκα- ρη.

Μας έμεινε μια τελευταία ελπίς: Νά κεντρώσουμε στοιχεία στον τόπο του έγκλη- ματος. Ένα άμαξ, δουτημένο στη λατο- μεία στο μονήρισμα του άνιου και της ο- σπασίας της θύλας, μας μετέφερε στο έ- ρασμα.

Γυρίσαμε, χωρίς ν' απογοητευθώ, σ' ένα σπίτι απ' το οποίο η δημοκρατία σ' έ- απ' το γιατρό στο πανδοχείο, κάτω απ' το βροχή, και την ανεμοθύελλα. Μια κα- λιά κρασί, ένα φλιτζάνι τσάι, ένα ποτή- ριο καφέ, προκαλούσαν έκπληξη στους δυο- μους μια λοξή ματιά της σύζυγος ή έ- ενός τρίτου μας δέκοντε, δοκίμασαν χελά.

Συγά-σιγά όμως διαγραφόταν μια παρθέ- να γενεαλογία μιας καταραμένης οικογενείας. Φυλομένη Έρπ, η Κοιμημένη του Πλα- σ' ανήγγειλε το θάνατό της και πέθανε στη σ- σθείσα ώρα, η κόρη της που έρχτηκε σ' ένα γάδο μ' ένα παιδί στην κάθε ισοκάτω. Ίωάννα, η αδελφή της, η Βικτωρία που έ- λείσθηκε και, απ' το πέρας της γαλήνης, κρεμάσθηκε αργότερα, ο Παύλος, άνεμος της, που θέλησε να τραπήσει το στή- της γυναίκας του, το ίδιο βράδυ των γιο- ρτων...

Ποιός δαίμονας έφραζε μέσα στα αίμα- τών των δυστυχισμένων; Από πού έλ- σαν αυτήν την φοβική στοιχώδη; Πού έ- λαν τους καλούς στην οδύνη της νύχτας απ' το στοιχειωμένο τόπο;

Η κατάθεση του γιατρού, που περιέγραφε την Βικτωρία Έρπ, την ξεκοιλιασμένη, έ- φέρει ότι η άρρωστη έπαυσε απ' ματαιά- κτονίας, την οποία ίσως ονομάζονταν αρρώστια, οδύνη και σαρκώσωμα δεν έχουν καμιά σχέση μ' αυτή. Άπλοιστά, η άνοχη της- γιατή ήταν 65 χρονών γρά- έζηγαν απ' το σκληραγωγημένη ζωή των χωριών.

Εξακριβώσαμε ότι η σύζυγος του Ζυλλέ, η Βικτωρία Έρπ, δεν είχε καμιά σχέση με τον γανείς. Έπειδή όμως ήταν αδελφή της Βι- κτωρίας, η οποία ήταν Κοιμημένη, που λένε ότι γιατί αθηνωπίζονταν και της έβγα- ρούσε—την ύπαιθρονόταν δι' ανακρίσεις σε τέτοια πράγματα.

Η Φυλομένη, το καλοκαίρι του 1907, έ- κρινε ότι πλησίαζε το τέλος της. Ήταν πολύ πρωί, φόρεσε τα γιορτινά της, έβα- ρε πλάγισε και δήλωσε ότι δεν πέθανε απ' το πόνεμα της 3, δα ζούσε ακόμα 9 χρό- νια. Πρόσθετε ότι, κάποτε στην χώρα, μια γυναίκα έφραζε πού μια μέρα θα κληρονομή- τη δύναμή της. Η Κοιμημένη άρρωστη, ύ- ποταχθή στην εκκλησιαστική μετάνοια και έ- θανε την ορισθείσα ώρα. Η κόρη της, έ- από δύο χρόνια έρχτηκε στο πηγάδι με δυο πα- διά στην άγκαλιά. Αργότερα, η αδελφή της, Ίωάννα ξεμάστε την κοιλιά της και μια μικρή αδελφή της πέθανε τραγικά.

Και ο γάλλος δημοσιογράφος συμπληρώνει: «Έσως πρόκειται περί γυναικών που ή- νειλημμένες μητρότητες της εξαντλούν, απο- στρέφοντας το νευρικό σύστημα».

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Στην Αποκρή

Francois de Nion

ΠΑΛΗΟΙ ΦΙΛΟΙ...

Στην ετήσια μεγάλη αποκριτική γιο- ρτή της Όπερας. Ένα άσπρο ντόμινο περνάει διακριτικά απ' το διάδρομο, και χώνεται μέσα σ' ένα θεωρείο. Ένας κύριος με φράκο το παρακολουθεί μπάνι: κι' αυτός με- σ' το θεωρείο και κάθεται αναπαυτικά σε μια πολυθρόνα.

Το άσπρο ντόμινο.—Δεν στενοχω- ρείστε, κύριε, καθόλου!

Ο κύριος με το φράκο.—Το όμο- λογώ!

Το άσπρο ντόμινο.—Δεν βρίσκεστε, έντονος, στο θεωρείο σας...

Ο κύριος με το φράκο.—Αφού με γνωρίζετε τόσο καλά, θα ξέρετε τότε ότι βρί- σκουμαι στο θεωρείο ενός φίλου μου.

Το άσπρο ντόμινο.—Και σεις με γνωρίζετε;

Ο κύριος με το φράκο.—Α!... Δεν είστε, τουλάχιστον, η γυναίκα μου;

Το άσπρο ντόμινο.—Όχι, ήσυχα- σε. Έννοια σας δεν είναι η Σουζάνα. Πώς, λοιπόν, φαντάζεστε ότι πηγαίνει σε τέτοια κέντρα... διαφθοράς, χωρίς εσάς;!

Ο κύριος με το φράκο.—Ω, όχι, δέκα η καμένη ή μικρούλα... Αυτή τη στιγμή, θα κοιμάται στον ύπνο των δικαίων...

Το άσπρο ντόμινο.—Ακριβώς. Μου μιλάτε με εμπιστοσύνη. Και σεις; Δεν κοι- μώστε και τον ύπνο των δικαίων; Πώς φαί- νεται πως είστε πάντε χρόνια παντρεμέ- νος!...

Ο κύριος με το φράκο.—Ο χρόνος δεν έχει καμιά σημασία.

Το άσπρο ντόμινο.—Για πέστε μου: Την άπατάτε κανονικά φορά την καυμενούλα τη Σουζάνα;

Ο κύριος με το φράκο.—Θα μου έπιτρέψετε να σ'ας απαντήσω σ' αυτό... α- ν' τον πρώτο, αν έπιμένετε άκουη...

Το άσπρο ντόμινο.—Μιλάτε τίμια... αλλά και επιπλαί... Τι θα κάνατε εάν ή- μουν η γοργά βελώνη ντε Μοντυσκού;

Ο κύριος με το φράκο.—Δεν έ- παρξε φόβος... Όταν μια γυναίκα έχει δυο μάτια τόσο συμπαθητικά σαν τα δικά σας, και μια μυρωδιά τόσο μαγευτική σαν τη δι- κή σας, θα πη πως είναι νέα και ωραία... Σ' να μη μου είναι άγνωστη όμως η μυρω- δία μ'...

Το άσπρο ντόμινο.—Αφίστε ήσυχα, σ'ας παρακαλώ, να γάντια μου...

Ο κύριος με το φράκο.—Έστω.

Παίει είστε, λοιπόν;

Το άσπρο ντόμινο.—Ίσως κ'άποια γυναίκα που αγαπήσατε...

Ο κύριος με το φράκο.—Ποιν από χρόνια;

Το άσπρο ντόμινο.—...μολονότι στο δάξ, δεν είναι άκολλη δεβαί...

Ο κύριος με το φράκο.—Τα πράγ- ματα αγγίζουν να σαθροποιούνται... Και... το φέρει με αυτό... προχωρήσε πολύ; Η ερώ- τησίς μου θα είναι αδιάκριτη ή όχι, αναλό- γως της απαντήσεως που θα μου δώσετε...

Το άσπρο ντόμινο.—Ε, να λοιπόν: για σ'ας δεν υπήρχε φλέτ... Τηρήσα μάλ- λον μια επιθυμία μόνον...

Ο κύριος με το φράκο.—Τότε θα είστε η γυναίκα κανενός φίλου μου.

Το άσπρο ντόμινο.—Μπά;

Ο κύριος με το φράκο.—Ναι, γιατί ξέρω τον πατέρά μου... Είμαι άνθρωπος άρ- γος... Ποτέ μου δεν κάνω κόρτε στη γυναι- κά ενός φίλου μου... Την φαντασία του όμως, κανένας δεν μπορεί πάντα να την κυ- βερνώ...

Το άσπρο ντόμινο.—Και καθώς εί-

στε έλο φαντασία...

Ο κύριος με το φράκο.—Θάθελα να μπορούσατε να μπαίνατε για λίγο μέσα στο κεφάλι μου...

Το άσπρο ντόμινο.—Πώς;

Ο κύριος με το φράκο.—Γιατί τό- τε θα έπείθεστε πόσο τίμια πράγματα φαν- τάζομαι!...

Το άσπρο ντόμινο.—Ε, λοιπόν τό- τε... Τόσο το καλλίτερο.

Ο κύριος με το φράκο.—Αφήστε με να σ'ας εξηγήσω...

Το άσπρο ντόμινο.—Όχι, δα και τό- σο κοντά... Δεν είναι ανάγκη να πλησιάζετε έτσι...

Ο κύριος με το φράκο.—Μήπως έ- γχετε την άπατηση να σ'ας εξηγήσω... τη- λεφωνικά;

Το άσπρο ντόμινο.—Αφήστε με.

Πίλε... Βλέπετε πάντα τον Πέτρο, τον πεί;

Αντρα μου;

Ο κύριος με το φράκο.—Πάντα.

Το άσπρο ντόμινο.—Δεν α- λαξ;

Ο κύριος με το φράκο.—Καθόλου.

Το άσπρο ντόμινο.—Τόσο το χειρό- τερο γι' αυτόν. Ότε σεις δεν αλλάζατε...

Κι' όμως παντρευτήκατε... την εποχή περί- που όπου εγώ έχω ζήσει... Ω, βλέπετε πως είμαι καλά πληροφορημένη. Ζήτησα να μου δείξουν τη γυναίκα σας. Είναι πολύ χαρι- τωμένη.

Ο κύριος με το φράκο.—Ξέρετε πόσον ύπερσο... σ'ας δοκίμασι: ύπερσο πολύ... όταν έμαθα την... την αναχώρη- σή σας;...

Το άσπρο ντόμινο.—Αν σ'ας έ- λεγα...

Ο κύριος με το φράκο.—Πέ- τε...

Το άσπρο ντό- μίνο.—Όχι, τον εί- χα φαντασθή τον πό- νο... κι' ότι αυτό ή- ταν το μόνο που μ' έ- κανε να λυπηθώ εκεί- νη τη στιγμή...

Ο κύριος με το φράκο.—Τότε...

Το άσπρο ντό- μίνο.—Θέλετε να πη- τε γιατί έφυγα; Ξέρετε καλά πως όταν κάνει κανείς μια κουταμάρα δεν ξέρει γιατί την κάνει.

Ο κύριος με το φράκο.—Γιατί δεν την εκάνατε μαζί μου;

Το άσπρο ντό- μίνο.—Γνωρίζου- στε πολύ...

Ο κύριος με το φράκο.—Αυτό εί-

ναί αλήθεια. Η μεγάλη γνωριμία είναι ένα εμπόδιο...

Το άσπρο ντόμινο.—Κι' ύστερα, εί- σατε πολύ φίλοι με τον Πέτρο. Είχατε σαν κάτι δικό του...

Ο κύριος με το φράκο.—Μερσί!

Το άσπρο ντόμινο.—Όχι, αλήθεια, ήταν απαραίτητο ν' αλλάξω περιβάλλον...

Πηγύζομαι σ' αυτό που ζούσα...

Ο κύριος με το φράκο.—Και πόρα;

Το άσπρο ντόμινο.—Τώρα...

Τι θέλετε φίλε μου... Ζω πάντα καλή του...

Κι' αρχίζει ο σύνδεσμός μας αυτός να γίνεται πληκτικός σ'α νάταν...

Ο κύριος με το φράκο.—Κι' όμως ήρθατε εδώ!

Το άσπρο ντόμινο.—Μαζί του. Α- λήθεια, θα φάγην να μάς εύρη παντού...

Αντίο, φεύγω!

Ο κύριος με το φράκο.—Ω! Μα δέ θα σ'ας αφήσω και αυτή τη φορά να μου φύγετε... Σας κρατώ, και δέ σ'ας αφήνω...

Ξέρετε όμως πόσες αγαπήσεις χοροπηδούν μες στο κεφάλι μου, αυτή τη στιγμή... Ή- πηρέα τρελλός για σ'ας! Έλάτε...

Το άσπρο ντόμινο.—Γιατί με κυ- τάζετε έτσι; Τι θέλετε...

Ο κύριος με το φράκο.—Μαρκη- σία... Άλλοτε γνωρίζατε πολύ... Τό- ρα όμως;...

Το άσπρο ντόμινο.—Τώρα; Σ'α να μου φανταίσε πως δεν σ'ας γνωρίζω πεινά άσχετά...

ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΝΤΕ ΝΙΟΝ

Οι πρωταγωνιστές των φιλμ συνήθιζαν άλλοτε να γευματίζουν και να χορεύουν στους Αρμστογκ. Έπειτα η σκηνοθεσία άλλαξε και μεταφέρθηκε στο Μόνμαρτ κέντρο στην άλλη άκρη του μπουλεβάρτου πίσω από το Μόνμαρτ. Έγινε πολύ φασαριόζικο, η αεροκρεμασία δεν πηγαίνει εκεί, το παιχνίδι, η χαριτωμένη γέση που φιλεί τον ομορφό νεαρό! Λίγους Λοθάρ, Δόν Ζουάν κομμοπολίτες...

Στο παλιό, μια γυναίκα δεν τον ενδιαφέρει παρά μόνο αν είναι σαν ένας ήλιος μου.

Όταν λαχταράς κανείς να διασκεδάσει, να ξεσκάσει λίγο πηγαίνει στο Μόνμαρτ. Όταν πάλι θέλει να φάει με την ήσυχία του, ή να κουδεντιάσει, πηγαίνει στους Αρμστογκ, στους Παλάι, στους Φράνκς ή κι άλλο. Έχει καμιά δωδεκαριά τέτοια καρενάκια σε μερικά δώματα.

Οι Σίπ Άλφρεντ έχουν ετοιμάσει το σαλόνι τους, απ' νάταν σαλόνι διαπορεύει τα χαρμόνια τους είναι ντυμένα ναύτες. Ένα άλλο κέντρο πολυσύχναστο είναι η Φυλακή, που μοιάζει με φυλακή και όπου τα χαρμόνια είναι ντυμένα σαν κατόχοι. Έπειτα είναι το Ζουλό, που μοιάζει με τρώγλη των Ζουλό, οι πελάτες τρώνε εκεί καθιστοί κατάχαμα. Κι' ένα σωρό άλλα τέτοια κέντρα...

Μια μέρα που το Μόνμαρτ ήταν σπασμένο δόξες του γνώρισα εκεί τη Ντολφίν ντελ Ρίο. Η Κλαίρ Μονο με παρουσίασε. Μετά ολόκληρο καλλιτέχνης της καίει μια χτυπητή αντίθεση με την Κορίνα Γκρίφιν, την πιο γλυκιά ξανθή του Χόλλυγουντ.

Η Ντολφίν κάθισε στ' αριστερά μου, η Κλαίρ Γουίντσερ στα δεξιά μου και ενώ η νεαρή Μεξικανή έμεινε διαρκώς στη μέση με τα γέλια και τα αστεία της η Κλαίρ μου διηγήθηκε την ιστορία της Ντολφίν:

Η Κλαίρ γύριζε ένα φιλμ στην έρημο με τον Μπερτ Λούι και ο συνδυασμός των χαρμών με τα σεληνόφωτα προκάλεσε μια... σελήνη του μέλους. Η Κλαίρ και ο Μπερτ παντρεύτηκαν στο Μεξικό. Ένας φίλος τους έπεισε να πάνε στο Σάι στο σπίτι της Ντολφίν Ντελ Ρίο που ήταν μια νύμφη πολύ αγαπητή στη μεξικανική νεολαία.

Χάσανε ταχτό. Ο Μπερτ και η Κλαίρ άσπασαν από τη γάση, την ομορφιά της οικοδόσπουνας. Της είπαν ότι έπρεπε να πάει στο Χόλλυγουντ. Γέλασε. Στο γυρισμό όμως εκείνοι μίλησαν για τη Ντολφίν στους διευθυντές και έτσι προσφορές θαυμάσιες τηλεγραφήθηκαν στη φλογερή Μεξικανή. Έπαιζε το σύζυγό της να πάρει μια ιδέα. Ο Τζαίμς έμεινε εκεί δεκαπέντε μέρες και τηλεγράφησε: «Απαγορεύω. Τότε η Ντολφίν πήρε το τραίνο και ρίχτηκε στο φιλμ. Όλοι ξερόμε με ποιά επιτυχία.

Η Νόμα Τάλματ βρίσκεται επίσης στην παρά καθώς και η Κωνσταντίνη. που δεν αφήνει ποτέ κάποια ευκαιρία. Η Νόμα μου λέει ότι περνά τώρα τον καιρό της στο Σπρίνγκ της Σάντα-Μόνικα με κάθε μέρα ξεχαστεί για να εργασθεί στο ατελιέ. Άρχισε την καριέρα της. Άλλοτε, με τους Έσπριντ και έπαιζε λίγα δολάρια την εβδομάδα.

Είναι γλυκιά, απλή, χαριτωμένη, και πολύ εύθυμη με το σύζυγό της. Τζέρε Σκέντ, τον διευθυντή των «Ηνωμένων Κινηματογράφων». Προσπάθει να σπινάει τις απ' το θαύμασμο μέγαρο που έχει στο Χόλλυγουντ.

Η Αμερικανική Μονόκοπη

ΜΙΑ ΩΡΑ ΜΕ Τ' ΑΣΤΡΑ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η Κωνσταντίνη είναι πιο ζωηρή: χορεύει όσο μπορεί, ακόμα κι όταν τρώει. Τραγουδάει κάτι, φλυαρεί, σκωπώνεται μόλις την προσκαλέσει ένας χορευτής γελώντας χαρωπά και τρυπώντας ανάμεσα στα ζευγάρια που φοιτρούσαν.

Ένα από τα πιο εκπληκτικά πρόσωπα που συνήντησα στην πρωτεύουσα του κινηματογράφου είναι ο Αντόλφ Μανζού. Ο καθένας ξέρει ότι ο Τσάρλι Τσάπλιν τον πρωτολαγνάζει με τη Δημόσια Γνώμη. Ο παρθένος, ο επίκρινος, ο άκακος ντίλετταντ που αγαπά το κορίτσι, της γυναίκας και το παιχνίδι, ο χαριτωμένος γέρος που φιλεί τον ομορφό νεαρό! Λίγους Λοθάρ, Δόν Ζουάν κομμοπολίτες...

Στο παλιό, μια γυναίκα δεν τον ενδιαφέρει παρά μόνο αν είναι σαν ένας ήλιος μου.

Ο Γουίτ των γυναικών, 'Αδόλφος Μανζού.

Συνάντησα ακόμα στο Μόνμαρτ τον Ρότζερ. Έκανε τον ακού-μπερ με τον Μιξ πολύ πριν σκεφθούν για πλοή και ξε.

Ο Τόμ Μιξ έχει πολύ τάση να γίνει πρόεδρος: Έχει μια γαροβιέρα με μαντική σαν κι' αυτή που είχε ο Γουίτ ντ' Αννούντιο. Έχει τουλάχιστον 22 κομμάτια. Μά ο Γουίτ Ρότζερ δεν αγαπά τα κομμάτια φορέματα. Προτιμά το απλό σακάκι ή αν θέτε το μπλέ του μαγιό.

Την πρώτη φορά που ο Γουίτ ήλθε στο Χόλλυγουντ, ο Τόμ τον κάλεσε σε γαμήλι. Λαμπαροπούσε από 'ασμακά τον Τόμ φερόσε το θαυμαστικό του και τον γίνετο. Ο Γουίτ παρουσιάστηκε με το νιο μπλέ μαγιό του. Ο Τόμ σάπινε λίγη για να βγάλει τον Γουίτ από τη δύσκολη του θέση ευγενικά τον... κάλεσε στην γκαρντά του: τ' έβαλε στην τσάντα, οδήγησε τους καλεσμένους στο τραπέζι.

Ο Τόμ έχει για το γάμο δική του σμένη θεωρία. Τα μαύρα του ματιά τον τα λόγια του...

Παντρεύτηκε ένα κορίτσι που έχει χρόνια πιο λίγα απ' τα δικά του. Η γυναίκα μου είναι 20 χρόνια μικρότερη από τον Τόμ. Δεν είναι καλή. Δεν αγαπά τον Τόμ. Βίχει να με δη εξόριστο ή χαρομένο. Ταν τρώμε μαζί, και πρίπει να πίνω στο στούντιο, ντόνουμε πάντα καλά, και ακόμα θα αναγκασθώ να γδύω και να ναντοθώ σύμφωνα με τη δουλειά μου.

ΤζΩΡΤΖ ΜΟΝΤΚΟΜΠ

Τα αναλύει όλα, από την αίσθηση που καλεί ένα ευγενικό χειροφίλημα ως την γοήτευση που αισθάνεται το κανόνι που σφίγγει μια γυναίκα στην αγκαλιά του κατάλληλη στιγμή.

Μά η Γκρέτα Νισσεν μπαίνει στη μέση. Όμορφη, Αντόλφ, πως υπάρχουν αυτές χαριτωμένες γυναίκες, και πόσο μάλλον, έδω στο Χόλλυγουντ.

Ναι, απαντά ο Μανζού και τότε απ' αυτές. Είναι χαριτωμένη με τον τύπο της. Αμερικανική. Η Φίλιπς τον και η Άλις Τζέι είναι όμοιες με τον Μανζού. Δεν είδα ποτέ κανένα άλλο που έχει η Άννα Νισσεν. Η Φίλιπς Σβάνσον είναι κάτι παραπάνω από όμοια με τον Μανζού. Η Φίλιπς Σβάνσον έχει τα φτωχότερα γέλια που είδα ποτέ. Η ομορφιά της Κορίνα Γκρίφιν δεν μπορεί να έχει αντίληψη. Μά ο ομορφό, γάση και εξουσία και τη χαριτες μαζί.

Όλοι γελούν με την καρδιά τους. Όλοι ανασήκωσαν τα κοκκινά γυαλιά. Μια απ' τις χάρες του είναι το εκτενές τακτ. Μου φαίνεται ότι θα ήξερε να πει μια γυναίκα ότι είναι άσχημη, κι' ένα τόσο ευγενικό και με τόσο άκαμπτο ήθος, σε εκείνη δε θα μπορούσε να μη γελήσει, να μην ένθουσιασθή.

Ο Μανζού τώρα που είναι παντρεμένος (για δεύτερη φορά), δε θύναται πια να δουλέψει και δεν κυττάει τις άλλες γυναίκες. Κλείεται μέσα στα σαλόνια των ξενοδοχείων. Μά νομίζω ότι ξυπνάει και ότι γρήγορα τεντωθή. Δεν ξέρει κανείς που αρχίζει ο Μανζού του κινηματογράφου, ο οποίος λειώνει ο Μανζού που έχει τσιγάρα και...

Συνάντησα ακόμα στο Μόνμαρτ τον Ρότζερ. Έκανε τον ακού-μπερ με τον Μιξ πολύ πριν σκεφθούν για πλοή και ξε.

Ο Τόμ Μιξ έχει πολύ τάση να γίνει πρόεδρος: Έχει μια γαροβιέρα με μαντική σαν κι' αυτή που είχε ο Γουίτ ντ' Αννούντιο. Έχει τουλάχιστον 22 κομμάτια. Μά ο Γουίτ Ρότζερ δεν αγαπά τα κομμάτια φορέματα. Προτιμά το απλό σακάκι ή αν θέτε το μπλέ του μαγιό.

Την πρώτη φορά που ο Γουίτ ήλθε στο Χόλλυγουντ, ο Τόμ τον κάλεσε σε γαμήλι. Λαμπαροπούσε από 'ασμακά τον Τόμ φερόσε το θαυμαστικό του και τον γίνετο. Ο Γουίτ παρουσιάστηκε με το νιο μπλέ μαγιό του. Ο Τόμ σάπινε λίγη για να βγάλει τον Γουίτ από τη δύσκολη του θέση ευγενικά τον... κάλεσε στην γκαρντά του: τ' έβαλε στην τσάντα, οδήγησε τους καλεσμένους στο τραπέζι.

Ο Τόμ έχει για το γάμο δική του σμένη θεωρία. Τα μαύρα του ματιά τον τα λόγια του...

Παντρεύτηκε ένα κορίτσι που έχει χρόνια πιο λίγα απ' τα δικά του. Η γυναίκα μου είναι 20 χρόνια μικρότερη από τον Τόμ. Δεν είναι καλή. Δεν αγαπά τον Τόμ. Βίχει να με δη εξόριστο ή χαρομένο. Ταν τρώμε μαζί, και πρίπει να πίνω στο στούντιο, ντόνουμε πάντα καλά, και ακόμα θα αναγκασθώ να γδύω και να ναντοθώ σύμφωνα με τη δουλειά μου.

ΤζΩΡΤΖ ΜΟΝΤΚΟΜΠ

ΜΙΛΑΕΙ Η ΖΑΖΑ

[Τα προηγούμενα.—Η Ζαζά Μπαλάντ διηγείται της πρώτες θεατρικές επιτυχίες της στην Αθήνα και στα διάφορα τουρνέ].

(Η συνέχεια)

Τα τουρνέ του Γονίδη δεν περιορίστηκαν στις επαρχίες και στην Κωνσταντινούπολη. Έμπηκε και πρακτικός, ο άθανος Τζανέτος των «Παναθηναίων» ζητούσε να εκμεταλλευθεί την μοναδική χρυσόφορο φλέβα που προσφέρεται στο Έλληνικό θέατρο: την Αίγυπτο. Πραγματικά, δύο Έλληνικοί θίασοι πήγαν στην Αλεξάνδρεια ή στο Κάιρο εύρον την ίδια αδελφική υποστήριξη από τους πλούσιους αιγυπτίους όμογενείς και γνώσαν φερωμένοι λίρες. Άνεφεραν μυθώδη ποσά που επέτρεψαν διάφοροι πρωταγωνιστές της ημερικής των που εδόθησαν στην Αίγυπτο.

Ο θίασος Γονίδη, σ' αυτό το τουρνέ, ήταν άσπαστος και γνωστός στην ελληνική σκηνή: Αθηνά Βατίστα, Λολίτα Ιωαννίδου, Κονσταντίνη Μόσχου, Φρόσος Γεωργίου, Σοφία Ιωαννίδου, Άνδρος: Άλκος Γονίδης, Παρασκευάς Οκονόμου, Σπύρος Πατρίκιος, Κωνσταντίνος Γάνης Ιωαννίδης, Ζώης. Τα καλύτερα στοιχεία, δηλαδή, για την επιδεύρωση και για την διατήρηση.

Η υποδοχή που μας έκαναν στην Αίγυπτο, υπήρξε θριαμβική. Ρεπερτόριο είχαμε της διαφόρων αθηναϊκών επιθεωρήσεων και όπερέτες. Παίξαμε «Παναθήναια», «Παυλάδα», «Ερωτικό Καράβι». Και στο Κάιρο, και στην Αλεξάνδρεια, σημειώσαμε άγριες πέννες. Αιτή η επιτυχία μ' ένθουσιαζε γιατί ήταν η πρώτη φορά που πήγαμε στην Αίγυπτο. Κι' απ' την αρχή, καθόρθωσα να κερδίσω την συμπάθεια του κοινού, μολονότι δεν ήμουν καμιά απ' τις μεγάλες εφίρμες.

Ένα πράγμα—πολύ λιγυρό στ' αλήθεια—μου κάνει μεγάλη εντύπωση, απ' τη μέρα που σάν άσπαστη κορίτσια προτοβήχικα στο θέατρο, ως σήμερα, που κατέχω μια θέση, την οποία καμιά θά ήλκυε στην Έλληνική Σκηνή. Οι συνάδελφοί μου—και κατά προτίμηση τον Ιδιού φίλου—δεν μπορούν να με χοντέψουν! Έν' απ' τη μιά μεριά, μου κάνουν τα γίνακα μάνα, μόλις γυρίσω την πλάτη μου, με παίρνουν στη γλώσσα τους που είναι,—ο Θεός να σέ φυλάξει! Μου κάνει εντύπωση πρώτα απ' όλα γιατί δεν συνηθίζω να κοσμοπολεύω εις βάρος των συνάδελφων μου, ούτε να λέγω τίποτα σ' αυτούς, αν δεν είναι παρόντες.

Έχω θαυμαστά, πολλούς θαυμαστάς. Που να στοίξω την επιτυχία μου, αν όχι στη συμπάθεια και στην εκτίμηση του κοινού. Σ' αυτό το ζήτημα η Τέχνη δεν άρκει. Μπορεί να είσαι μεγάλη καλλιτέχνης, αλλά για τον δεινό ή τον τάδε λόγο,—γιατί είσαι ψηλομύτη, απότομη, θάναση και χίλια άλλα παρόμοια—το θεατρόφιλο κοινό είναι ενδεχόμενο να σε αντιπαθή. Τότε, ασφαλώς, είναι πολύ προτιμότερο ν' άμψης αυτή την Τέχνη και να προσπαθήσεις να κινήσεις, δι' όποιον άλλο,—αν θέλεις να επιτύχεις. Έχω όμως κι' έχθρους, πολλούς άπαισιόχρηστους που δεν μπορούν ποτέ να γνωρίσουν την επιτυχία και το θρίαμβο.—κι' υποφέρουν, τους τοίσει το σαράνι να βλέπουν δίπλα τους έναν άλλο να θριαμβεί!

Από μικρό κοριτσάκι, ένα έμβλημα είχα στη ζωή: Έγινον κι' έμινον. Είναι η μοναδική συνταγή, για να προσδεθεί ένας άνθρωπος στην Τέχνη. Και θά την συνιστούσα ευχαρίστως, χωρίς καμιά μνησικακία, στους άσπονδους φίλους μου, για να πάρουν σ' αρχιλούνται με μένα.

Το Πάσχα του 1922, ξαναβρέθηκα στο Παριζάνη. Ο Ιδρυτής της ελληνικής όπερέτας είχε μια σειρά διενεργεία έργα της τελευταίας—τότε—παράγωγής. Άρχισα με τη

«Μιλέ Μαζορέκ» του Λέσκο. Μετά δώσαμε τον «Κορδονόλο» και την «Ολλανδέζα». Και τον ίδιο χειμώνα, ανέβασα, στο θέατρον «Απόλλων», την «Μπαγιαντέρα» του Κάλμαν.

Η επιτυχία της «Μπαγιαντέρας» υπήρξε πρωτοφανής. Ποτέ όπερέτα, ως εκείνη την εποχή, δεν έβασε φωτιά τόσο πολύ. Έν' κανείς δεν φανταζόταν, στην αρχή, ότι θά επιτύχει, ούτε ο Παπαγιάννης, ούτε ο μάστρος—τότε ήταν στο θίασο μάστρος ο κ. Ριτσιάρδης—η «Μπαγιαντέρα» έπεβλήθη άμέσως στο

«Επτυχία, επιτυχία καταπληκτική. Ο κόσμος άρχισε γάση τ'ονομά μου στο στόμα του. Πολλές φορές, έν' περνούσα απ' το ταμείο, άκουγα να ρωτούν, προτού κλείσουν θέσεις. Παίξει άποψη ή Ζαζά;

Εκείνη την εποχή, ήταν στο θίασο και η Γεζέλα Ρένερ. Ο Παπαγιάννης, ένα δρόμο, έβαλε τον Ιατρού να παίξει το ρόλο του Ναπολέοντος Σαιντ-Κλός που υποδύεται ο ίδιος. Αυτό το έκανε για να ξεκουρασθή. Επίσης, με άντικατάστισε με τη Ρεζέλα Ρένερ. Απ' την πρώτη όμως στιγμή, οι θεαταί υπεδέχθησαν ψυχρά την αντικατάσταση αυτή, κι' ο Παπαγιάννης δεν σκέφθηκε να την εναλλάξει.

Μία μέρα, στην τιμητική της «Ολυμπίας Καντιότου, που υποδύεται την Οδέτη Νταμιόν στη «Μπαγιαντέρα», τόσο πολλοί ρωτούσαν αν παίζω καιό, ώστε σ' άδρισμένη στιγμή, μου είπε κάποιος συνάδελφος:

—Μά ποιος δίνει άποψη τιμητική; Η Ολυμπία ή εσύ;

Στο θίασο, προσελήφθη, στα 1923 ένας νέος μάστρος. Ο κ. Γεώργιος Βιτάλης. Ο Παπαγιάννης τον έκτημψε πολύ κι' ο έρχομός του έδωσε νέα ζωή στη «Μπαγιαντέρα». Το έργο αυτό άφου παίχτηκε ένα χρόνο στην Αθήνα, εξακολούθη να παίζεται στα τουρνέ.

Μια έπίμονη σκέψη με βασάνιζε σε άπαιστω δαδιά. «Ήθελα ν' άποκτήσω της θεατρικής γνώσεως που θεωρούσα άπαραίτητες για την τελειότητα εξέλιξί μου. Ήθελα να μελετήσω πρό πάντος χορούς, γιατί μου ήταν άπαιστωί για να γίνω μ' τέλεια σπουμαέτα. Στον όρίζοντα των φιλοδοξιών μου, ξεχώριζε ένα μονάχα φατεινό σημείο: Στη Δύση, Βιέννη, Παρίσι. Ήθελα να ξεφύγω απ' το στενόχωρο περιβάλλον, διψώντας γνώσεις, να παρακολουθήσω άνωτέρα μαθήματα σε ξένες ακαδημίες, να καλλιεργήσω τη φωνή μου.

Μά μέρα, ήρθε σπίτι μου ένας νεαρός θεατοικός συντάκτης του περιοδικού «Εβός». Ο κ. Μενεστρέλ. Μου ζήτησε μια interview για το περιοδικό του. Όταν με ρώτησε για στής φιλοδοξίες μου, δεν δίστασα να του φανερώσω το δνειό μου. Κατά την αντίληψή του, το πρώτο πάγμα που έπρεπε να κάνω, ήταν να μάθω ξένες γλώσσες.

—Αν θέλετε, θά σάς μάθω γαλλικά, μου είπε.

Άρχισα τα μαθήματα. Σάν καλή μαθήτρια, μελετούσα με έμνηση, έκανα τα γοατά μου, conversation, ποιοροά, είχα αχτή με τα υψώσα στα γαλλικά!

Βαδίζονα να μάθω, για να μπορέσω να πραγματωποιήσω δι' είνω στο μυαλό. Η μεγάλες ποσότητες του ξεοτικού πεπονοάαν μπροστά στα μάτια μου, άνάμεσα απ' το σασό της παντασίας μου σάν μυθικές πόλεις δτου ή Τηη διάβαινε σάν δνειρο.

Έξέ άλλου, ύπνησε κι' ένας λόγος πασάπιν για να θάόωμαι να άγίνω. Στο Παπαγιάννη, είχα βασθή. «Όγι γατί είχα καμιά διαφορά με τον άγαπητό φασόχη, αλλά άπλοστάτα για κάτι επασοτόγινωας που λάβαινα γόοα μεταξόν πασασηνίων και πλατείς. Όσομένες ποσασανονίστοις—ή υπήτοις ποσασανονίστοις—έβουν την αντίληψη δι' υποποών με μέσα δι' και τάσων άδύκα. να έβελήθω—ή να έβελήθω την κόση τους—στην συμπάθεια του κοινού, εις βάρος των άλλων.

(Η συνέχεια εις το προσέχες).

χαμε κρατεί μαζί με τον Παρασκευά Οικονόμου!

«Τώρα στα σαλόν χορεύουν σίμην, σίμην όποιος δεν ξέρει μοιάζει άγρίμ. Ήταν άλλοτε χορός άγρίων τώρα είναι σπόρ κοιμίων κυρίων...»

Επιτυχία, επιτυχία καταπληκτική. Ο κόσμος άρχισε γάση τ'ονομά μου στο στόμα του. Πολλές φορές, έν' περνούσα απ' το ταμείο, άκουγα να ρωτούν, προτού κλείσουν θέσεις.

Παίξει άποψη ή Ζαζά; Εκείνη την εποχή, ήταν στο θίασο και η Γεζέλα Ρένερ. Ο Παπαγιάννης, ένα δρόμο, έβαλε τον Ιατρού να παίξει το ρόλο του Ναπολέοντος Σαιντ-Κλός που υποδύεται ο ίδιος. Αυτό το έκανε για να ξεκουρασθή. Επίσης, με άντικατάστισε με τη Ρεζέλα Ρένερ. Απ' την πρώτη όμως στιγμή, οι θεαταί υπεδέχθησαν ψυχρά την αντικατάσταση αυτή, κι' ο Παπαγιάννης δεν σκέφθηκε να την εναλλάξει.

Μία μέρα, στην τιμητική της «Ολυμπίας Καντιότου, που υποδύεται την Οδέτη Νταμιόν στη «Μπαγιαντέρα», τόσο πολλοί ρωτούσαν αν παίζω καιό, ώστε σ' άδρισμένη στιγμή, μου είπε κάποιος συνάδελφος:

—Μά ποιος δίνει άποψη τιμητική; Η Ολυμπία ή εσύ;

Στο θίασο, προσελήφθη, στα 1923 ένας νέος μάστρος. Ο κ. Γεώργιος Βιτάλης. Ο Παπαγιάννης τον έκτημψε πολύ κι' ο έρχομός του έδωσε νέα ζωή στη «Μπαγιαντέρα». Το έργο αυτό άφου παίχτηκε ένα χρόνο στην Αθήνα, εξακολούθη να παίζεται στα τουρνέ.

Μια έπίμονη σκέψη με βασάνιζε σε άπαιστω δαδιά. «Ήθελα ν' άποκτήσω της θεατρικής γνώσεως που θεωρούσα άπαραίτητες για την τελειότητα εξέλιξί μου. Ήθελα να μελετήσω πρό πάντος χορούς, γιατί μου ήταν άπαιστωί για να γίνω μ' τέλεια σπουμαέτα. Στον όρίζοντα των φιλοδοξιών μου, ξεχώριζε ένα μονάχα φατεινό σημείο: Στη Δύση, Βιέννη, Παρίσι. Ήθελα να ξεφύγω απ' το στενόχωρο περιβάλλον, διψώντας γνώσεις, να παρακολουθήσω άνωτέρα μαθήματα σε ξένες ακαδημίες, να καλλιεργήσω τη φωνή μου.

Μά μέρα, ήρθε σπίτι μου ένας νεαρός θεατοικός συντάκτης του περιοδικού «Εβός». Ο κ. Μενεστρέλ. Μου ζήτησε μια interview για το περιοδικό του. Όταν με ρώτησε για στής φιλοδοξίες μου, δεν δίστασα να του φανερώσω το δνειό μου. Κατά την αντίληψή του, το πρώτο πάγμα που έπρεπε να κάνω, ήταν να μάθω ξένες γλώσσες.

—Αν θέλετε, θά σάς μάθω γαλλικά, μου είπε.

Άρχισα τα μαθήματα. Σάν καλή μαθήτρια, μελετούσα με έμνηση, έκανα τα γοατά μου, conversation, ποιοροά, είχα αχτή με τα υψώσα στα γαλλικά!

Βαδίζονα να μάθω, για να μπορέσω να πραγματωποιήσω δι' είνω στο μυαλό. Η μεγάλες ποσότητες του ξεοτικού πεπονοάαν μπροστά στα μάτια μου, άνάμεσα απ' το σασό της παντασίας μου σάν μυθικές πόλεις δτου ή Τηη διάβαινε σάν δνειρο.

Έξέ άλλου, ύπνησε κι' ένας λόγος πασάπιν για να θάόωμαι να άγίνω. Στο Παπαγιάννη, είχα βασθή. «Όγι γατί είχα καμιά διαφορά με τον άγαπητό φασόχη, αλλά άπλοστάτα για κάτι επασοτόγινωας που λάβαινα γόοα μεταξόν πασασηνίων και πλατείς. Όσομένες ποσασανονίστοις—ή υπήτοις ποσασανονίστοις—έβουν την αντίληψη δι' υποποών με μέσα δι' και τάσων άδύκα. να έβελήθω—ή να έβελήθω την κόση τους—στην συμπάθεια του κοινού, εις βάρος των άλλων.

(Η συνέχεια εις το προσέχες).

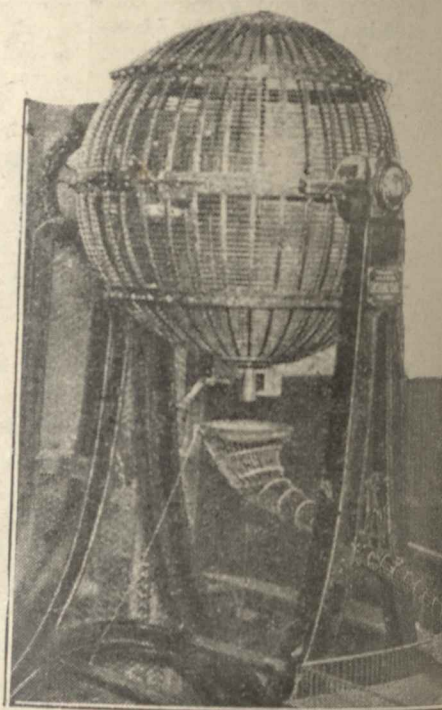

Η περίφημη Γκρέτα Γκάρμπο ως Μπαγιαντέρα σ' ένα φιλμ ινδικής υποθέσεως.

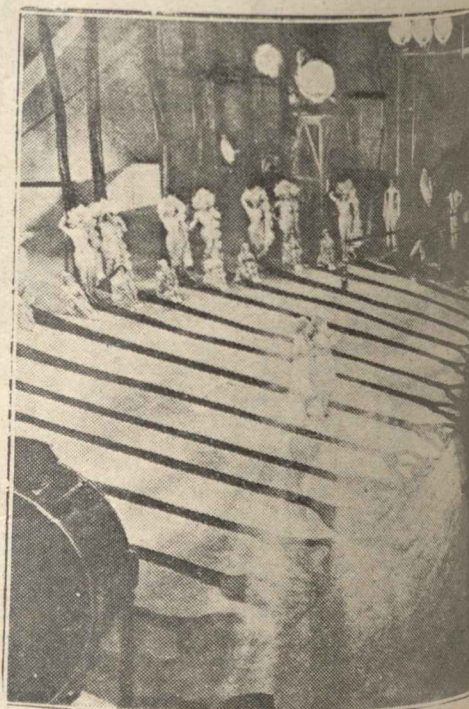

Πρό ημερών επερατώθη τ' ο γάμος ενός αγγλικού φιλμ το οποίο λαμβάνει χώραν στα... 1950! Φυσικά, πόρα πολλά πράγματα διαφέρουν καταπληκτικά από εκείνα που βλέπουμε σήμερα. 'Η υπόθεση γίνεται στο Λονδίνο. 'Ο Τάμερις είχε γεμάτος επιβατικά... έργο, η Μπενίτα Κούμ, τηλεφωνεί στον αγαπημένο της με το ασύρματο... φωτο-τηλέφωνο, το οποίο εμφανίζει πρό αυτής την εικόνα εκείνου με τον οποίον συνομιλεί, ενώ συγχρόνως ακούεται η φωνή του, χωρίς την ανάγκην ακουστικού.

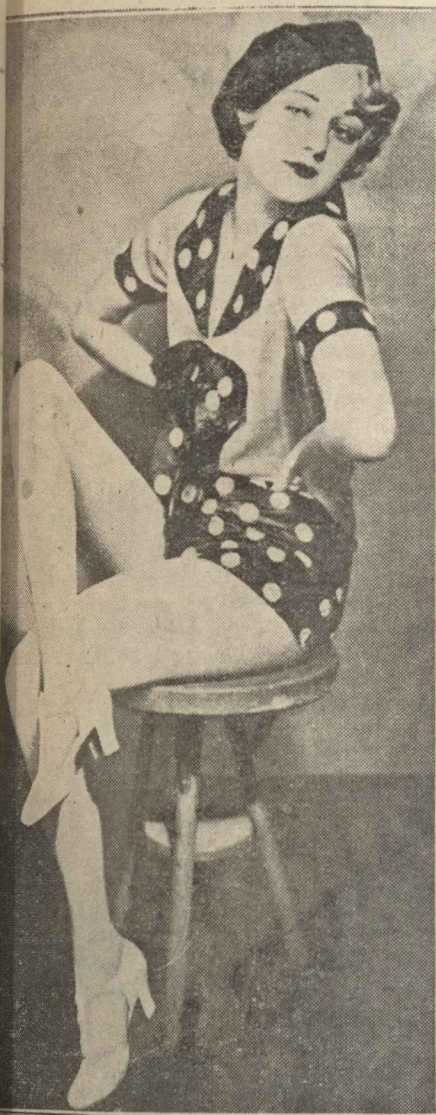
ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΟΛΟΥ ΤΟΥ Κ

Ένα πραγματικό χέρας της 'Αμαλθείας... της κληρονομιάς των λαχρών του κρατικού λαχείου, το οποίο ο πρώτος αριθμός εκατομμύρια φράγκα (150... εκατομμύρια)

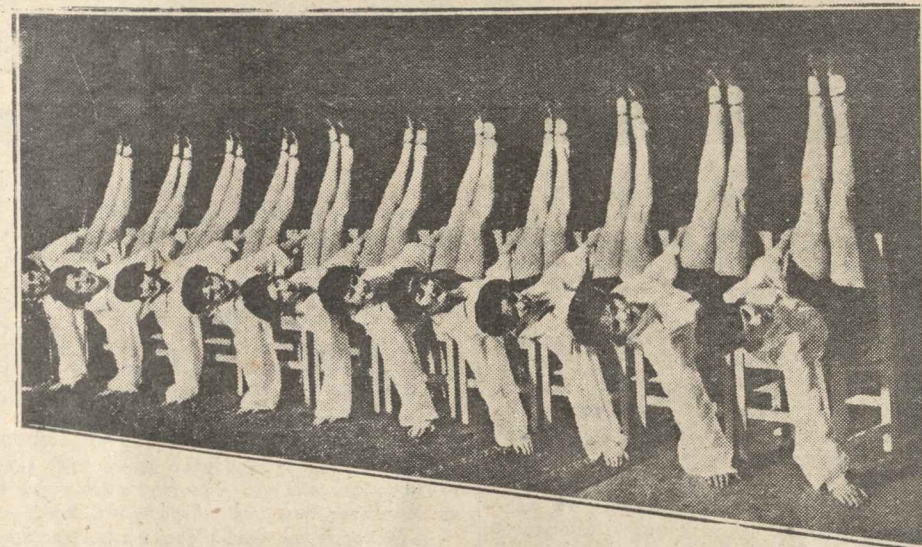
Το γάμος μιας φωνο-ταινίας. Αι δύο Ντούγκαν Σίστερς τραγουδούν μπρος στο μικρό συγχρόνως ο φακός παίρνει μία φαντασμαγορική

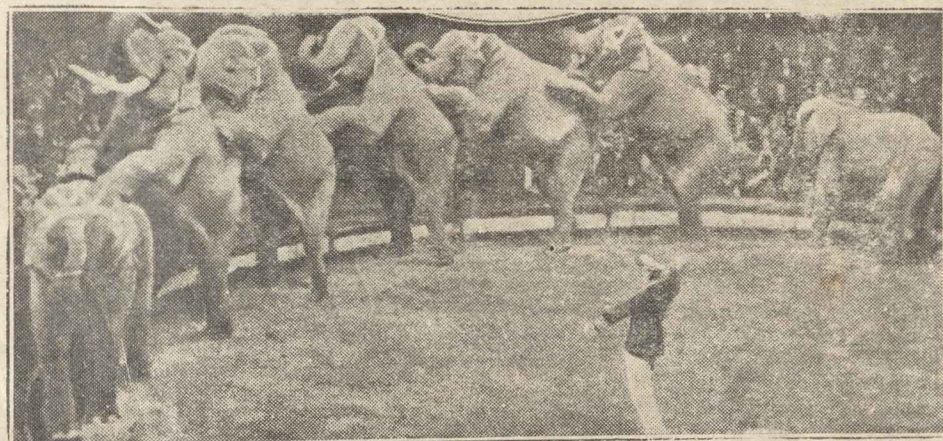
Η σκερτσόζα 'Εβελυν Μπρέντ σε μία τελεντα φωτογραφία της.

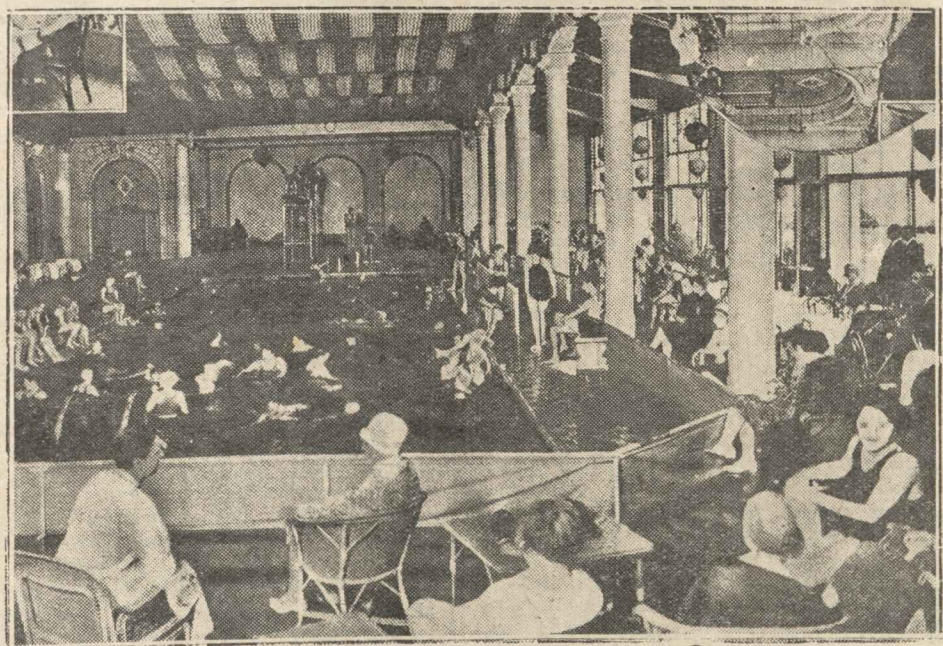
Ένα μαύρο κινηματογραφικό άστρο. 'Η Μακ Κινέϊ, που πρωταγωνιστεί σε διάφορα αμερικανικά φιλμ.

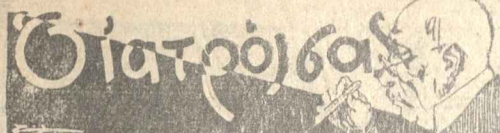
Το χαριτωμένο μπαλέτο της «Σκάλας» του Βερολίνου.

'Ιδοι' ένα μπαλέτο από... 'Ελέφαντας, τελείως γυμνασμένους.

Ένα καινούργιο αμερικανικό εστιατόριο του Σάν-Φρανσίσκο έκτισε στη μέση της κεντρικής αίθουσής του μία τεράστια δεξαμενή όπου οι επιθυμούντες παίρνουν το λουτρό τους!

ΓΙΑΤΡΟΙ
Ι. Τ. Ένταβλ.—Εάν είστε άρσας να κλέψετε πλούσιες εξωτερικές διαθεσιμότητες και σάπωνος και να παίνοτε Sirop iodure de fer 1½ κοιλ. σούπας μεσημέρι και βράδυ κατά το φαγητόν.

Ναυαγόν.—Εφ' όσον είχατε και εις νεαράν ηλικίαν επιστάσεις, ακροαστικώς και μικροβιολογικώς ούδεν παρουσιάζετε, δέν είναι επικίνδυνον τα αιμακτικά πύελα και να μη ανησυχήτε.

Enfant sans espoir.—Θεσσαλονίκη.—Το νόσημά σας είνε μάλλον ψυχροπνευμονικόν. Ίσως έκ κληρονομικότητος, και δι' αυτό να συμβουλευθήτε πεπεισμένον ειδικόν ιατρόν.

Η κατάλληλος υδροθεραπεία, ή εξάσκηση σας με την ατομικν ισχυράν βούλησιν σας, θα επιφέρωσι την ελάττωσιν με την πάροδον του χρόνου.

Αποφύγετε τα φάρμακα και οινόπνευμα. Η δίαιτα εις ούδεν συμβάλλει.

Καλαματι ανδρ ανανωσσην. Καλαματι.—Η εισόδωσι των ποδών προέχεται εξ ανωμαλίας της λειτουργίας των εν τω δερματι νεύρων των ποδών.

Να προστάτε τα εξ' υφάσματος υποδήματα. 2-3 φορές την εβδομάδα θερμόν ποδόλουτρον και κατόπιν να επαλείψετε ισχυρώς με βάμνακα : Formol à 40% 20 0 Teinture d'eucalyptus 5,0. Alcool 150,0. Χρήσις εξωτερική. Καθ' έκαστην δε ποιάν να τα πονδράζετε, κυρίως ανά μέσον των δακτύλων, με : Acide Salicylique 3,0. Borate de Soude 10,0. Alun 5,0. Talc 75,0. Χρήσις εξωτερική.

Γ. Ι. Ε. Λαζιάν.—Μετά την ποιάνν ή φόδωσιν και καθαρισμόν, πλύσεις δια βάμβακος με : Solution au Bichlorure de mercure [1000] 30,0. Χρήσις εξωτερική, και μετά τούτοις ώσαν πονδράσιμα με δλίγον Calomel 20 0. Χρήσις εξωτερική.

Τπό τούτους όρους και άνω νέας χειρουργικής επεμβάσεως, ταχέως θ' απαλλαχθήτε υπό τών όρων να μη δοθή νέα άφορμή ή μόλυνσις.

Ντολός.—Η γνώμη μου είνε ότι ούτε πονδράσιμα, ούτε ούτε ούτε ούτε ούτε. Αλλ' επειδή φαίνεται ότι έχετε ευαισθησίαν ρινο-φαρυγγο-αμυγδαλικήν, προστάτε ενόλως κατά την ψυχράν εποχήν του καίσι από καταροαί, ατίνες συνήθως επεκτείνονται μέχρι τών δρόγων. Εις τούτας περιπτώσεις ό γάμος δέν αντενδείκνυται.

Διά να μη έχετε αργότερον τούτας ενόλως συμβουλευθήτε ειδικόν οινολόγον και εάν υπάρχη ανωμαλία τις, να διορθωθή.

Απηλπισμένην ψυχήν. Γαστούνη Ηλείας.—Επειδή το νόσημά σας είνε γούνιον, προστάτε να έχετε υπομονήν και να ευσκεπασθε πάντοτε υπό θεαπειάν και επίβλεψιν του ιατρού σας. Η δικιωνή σας εις εξοχήν, ή παρατεταμένη ανάπαυσις του σώματος μετά καλής τροφής και αεροθεραπείας υποβοηθούσι.

Μαρκίαν.—Να εξακολουθήτε την ιδίαν θεοπειάν με τήν κατωτάτην και να μη παραινεσθε να συμβουλευσθε συχνά τόν ιατρόν σας, διότι το νόσημά σας θα διαρκέση αρκετόν καιρόν ακόμη.

Ν. Κ. Τ. Σουδάν.—Τό απλούστερον και αποτελεσματικότερον μέσον είναι ή ποιάνν ψυχρά υδροθεραπεία και ή εξάσκηση της ποσότητος. Ίσως ταχέως να παίνοτε Sirop iodure de fer 500 0 1½ κοιλ. σούπας δια τής ημέρας κατά το φαγητόν.

Rientsi. Αργοντόλιον.—Διά την φλόγωσιν των φωνητικών χορδών και τών αυχενόρων σας συνιστώ : 1) 4-5 φορές την ημέραν να ευπνέετε διακεκομμένως επί 10 λεπτά, τους άπυους βελόντος ύδατος εις το άπορίον να ρίπτετε Mentol 5,0 Alcool 50,0 2) Συχνάς αντιλογιστικώς γαργάρας με

λίγον όρόσκα διαλυμένον εις θερμόν νερό (1 ποτήρι), εις το όποιον να προσθέτετε 2 κοιλ. σούπας Eau oxygénée.

3) Άμα βελτιωθή ή φωνή σας να εξατασθήτε από ειδικόν εις την ρινοφαρυγγικήν γένωσιν.

Μακροδονοπούλιν. Θεσσαλονίκη.—Διά τήν εξανθήματα των χειλέων σας να μην ανησυχήτε. Να πλένετε τήν χείλην σας τακτικά με διάλυσιν δικαροβότου και να προσθέτετε λίγον Eau oxygénée.

Η λίσον. Θεσσαλονίκη.—Όταν αναφάνωνται τήν σπυράκια να τα πιέζετε με βάμβακα και να τα επαλείψετε με ιώδιον. Κάθε νύκτα πονδράσιμα με talc souffré 10 0/0.

Τιπότην του Κυκλώου. Καρδίτσας.—Όταν αναφάνωνται τήν εξανθήματα να τα πλένετε με πολύ θερμό ζυδόνερο.

Απηλπισμένην Ε. Μ. Πειραιά.—Διά να ενδυναμώσουν τήν όσά σας να παίνοτε Sirop iodure de fer 300 gr. 1½ κοιλ. σούπας κατά το φαγητόν μεσημέρι και βράδυ.

Δίδα Χρυσκλήνιαν. Πειραιά.—Διά την κύρτωσιν να κάμετε ορθοπαιδικήν, γυναικικήν υπό ειδικού και να αποφεύγετε τήν φάρμακα και τήν ήλειακάς άκτίνας.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

- Τά προηγούμενα φύλλα μας τιμώνται δρ. 2,50 έκαστον.
- Παλαιόι τόμοι Α' και Β' έκους δρ. 100 έκαστος.
- Πάν έμβασμα δένω να άπευθύνεται εις τόν διαχειριστήν κ. Κ. Συριανούδην.

Είναι άβλαβής διότι ενεκριθή από το άνωτατον υγειονομικόν συμβούλιον. Υπέρχει όλων διότι έβραβεύθη εις την διεθνή έκθισιν Παρισίων 1926 με διπλωμα τιμής.

Είναι εύρητος διότι δέν είναι διόλου λιπαρά. Την προτιμούν όλαι αι κυρίαί διά το λεπτόν άρωμα τών ρόδων.

ΓΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Α. Γιαλέσαν, Άμρυσαν. Οί «Εβδομάδες» διδιδότανται αντί 50 δρχ. έκαστος.—Μ. Γαυριλάκη, Αλεξανδρούπολη. Όλα τήν μέχρις οδόντα φύλλα της «Εβδομάδας» δρχ. 250.—Α. Βώλη, Λάρισα. Τήν διδόν Βάριον ιστάσθαι συμφώνως με τήν ιδίαν της. Α. Ζιάλη, Πάριον. Διεύθυνσίς σας έλλειπει. Εύχαριστώ άνω επιστολή. Τι ζητείται; Αναγνωστός, Όλγαν Ρούσσου, Λαγυμένη επιστολή σας δέν έλθην. Γράφατέ μας την διεύθυνσιν λάβετε το διελίον.—Σ. Ζαπαρού, Δουτυγώς δέν δυνάμεθα να τίς τωμεν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΩΝ
Τ. Λαμπρινόπουλον, Πόρτον. Η έμερίδα εξόχως εύρογεται.
ΣΙΜΟΝ
Είναι διά την επιμερίδα εξόχως εύρογεται.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΩΝ
Τ. Λαμπρινόπουλον, Πόρτον. Η έμερίδα εξόχως εύρογεται.

Τ. Λαμπρινόπουλον, Πόρτον. Η έμερίδα εξόχως εύρογεται.

Τ. Λαμπρινόπουλον, Πόρτον. Η έμερίδα εξόχως εύρογεται.

Τ. Λαμπρινόπουλον, Πόρτον. Η έμερίδα εξόχως εύρογεται.

Τ. Λαμπρινόπουλον, Πόρτον. Η έμερίδα εξόχως εύρογεται.

Τ. Λαμπρινόπουλον, Πόρτον. Η έμερίδα εξόχως εύρογεται.

Τ. Λαμπρινόπουλον, Πόρτον. Η έμερίδα εξόχως εύρογεται.

Τ. Λαμπρινόπουλον, Πόρτον. Η έμερίδα εξόχως εύρογεται.

Τ. Λαμπρινόπουλον, Πόρτον. Η έμερίδα εξόχως εύρογεται.

Τ. Λαμπρινόπουλον, Πόρτον. Η έμερίδα εξόχως εύρογεται.

Τ. Λαμπρινόπουλον, Πόρτον. Η έμερίδα εξόχως εύρογεται.

Τ. Λαμπρινόπουλον, Πόρτον. Η έμερίδα εξόχως εύρογεται.

Τ. Λαμπρινόπουλον, Πόρτον. Η έμερίδα εξόχως εύρογεται.

Τ. Λαμπρινόπουλον, Πόρτον. Η έμερίδα εξόχως εύρογεται.

Τ. Λαμπρινόπουλον, Πόρτον. Η έμερίδα εξόχως εύρογεται.

Τ. Λαμπρινόπουλον, Πόρτον. Η έμερίδα εξόχως εύρογεται.

Τ. Λαμπρινόπουλον, Πόρτον. Η έμερίδα εξόχως εύρογεται.

Η ΑΙΜΟΚΛΕΪΝΗ

Είναι άπαραίτητος δι' όλας τās Κας και Δίδας αι όποιαι υποφέρουν ενεκα της άταξίας της περιόδου των. Καθησυχάζει άμέσως τούς πόνους και κανονίζει τελείως τήν χρονικά διαστήματα που άπαιτούνται.

Είναι άπαραίτητος δι' όλας τās Κας και Δίδας αι όποιαι υποφέρουν ενεκα της άταξίας της περιόδου των. Καθησυχάζει άμέσως τούς πόνους και κανονίζει τελείως τήν χρονικά διαστήματα που άπαιτούνται.

Είναι άπαραίτητος δι' όλας τās Κας και Δίδας αι όποιαι υποφέρουν ενεκα της άταξίας της περιόδου των. Καθησυχάζει άμέσως τούς πόνους και κανονίζει τελείως τήν χρονικά διαστήματα που άπαιτούνται.

Είναι άπαραίτητος δι' όλας τās Κας και Δίδας αι όποιαι υποφέρουν ενεκα της άταξίας της περιόδου των. Καθησυχάζει άμέσως τούς πόνους και κανονίζει τελείως τήν χρονικά διαστήματα που άπαιτούνται.

Είναι άπαραίτητος δι' όλας τās Κας και Δίδας αι όποιαι υποφέρουν ενεκα της άταξίας της περιόδου των. Καθησυχάζει άμέσως τούς πόνους και κανονίζει τελείως τήν χρονικά διαστήματα που άπαιτούνται.

Είναι άπαραίτητος δι' όλας τās Κας και Δίδας αι όποιαι υποφέρουν ενεκα της άταξίας της περιόδου των. Καθησυχάζει άμέσως τούς πόνους και κανονίζει τελείως τήν χρονικά διαστήματα που άπαιτούνται.

Είναι άπαραίτητος δι' όλας τās Κας και Δίδας αι όποιαι υποφέρουν ενεκα της άταξίας της περιόδου των. Καθησυχάζει άμέσως τούς πόνους και κανονίζει τελείως τήν χρονικά διαστήματα που άπαιτούνται.

Είναι άπαραίτητος δι' όλας τās Κας και Δίδας αι όποιαι υποφέρουν ενεκα της άταξίας της περιόδου των. Καθησυχάζει άμέσως τούς πόνους και κανονίζει τελείως τήν χρονικά διαστήματα που άπαιτούνται.

Είναι άπαραίτητος δι' όλας τās Κας και Δίδας αι όποιαι υποφέρουν ενεκα της άταξίας της περιόδου των. Καθησυχάζει άμέσως τούς πόνους και κανονίζει τελείως τήν χρονικά διαστήματα που άπαιτούνται.

Είναι άπαραίτητος δι' όλας τās Κας και Δίδας αι όποιαι υποφέρουν ενεκα της άταξίας της περιόδου των. Καθησυχάζει άμέσως τούς πόνους και κανονίζει τελείως τήν χρονικά διαστήματα που άπαιτούνται.

Είναι άπαραίτητος δι' όλας τās Κας και Δίδας αι όποιαι υποφέρουν ενεκα της άταξίας της περιόδου των. Καθησυχάζει άμέσως τούς πόνους και κανονίζει τελείως τήν χρονικά διαστήματα που άπαιτούνται.

Είναι άπαραίτητος δι' όλας τās Κας και Δίδας αι όποιαι υποφέρουν ενεκα της άταξίας της περιόδου των. Καθησυχάζει άμέσως τούς πόνους και κανονίζει τελείως τήν χρονικά διαστήματα που άπαιτούνται.

Είναι άπαραίτητος δι' όλας τās Κας και Δίδας αι όποιαι υποφέρουν ενεκα της άταξίας της περιόδου των. Καθησυχάζει άμέσως τούς πόνους και κανονίζει τελείως τήν χρονικά διαστήματα που άπαιτούνται.

Είναι άπαραίτητος δι' όλας τās Κας και Δίδας αι όποιαι υποφέρουν ενεκα της άταξίας της περιόδου των. Καθησυχάζει άμέσως τούς πόνους και κανονίζει τελείως τήν χρονικά διαστήματα που άπαιτούνται.

Είναι άπαραίτητος δι' όλας τās Κας και Δίδας αι όποιαι υποφέρουν ενεκα της άταξίας της περιόδου των. Καθησυχάζει άμέσως τούς πόνους και κανονίζει τελείως τήν χρονικά διαστήματα που άπαιτούνται.

Είναι άπαραίτητος δι' όλας τās Κας και Δίδας αι όποιαι υποφέρουν ενεκα της άταξίας της περιόδου των. Καθησυχάζει άμέσως τούς πόνους και κανονίζει τελείως τήν χρονικά διαστήματα που άπαιτούνται.

Είναι άπαραίτητος δι' όλας τās Κας και Δίδας αι όποιαι υποφέρουν ενεκα της άταξίας της περιόδου των. Καθησυχάζει άμέσως τούς πόνους και κανονίζει τελείως τήν χρονικά διαστήματα που άπαιτούνται.

Είναι άπαραίτητος δι' όλας τās Κας και Δίδας αι όποιαι υποφέρουν ενεκα της άταξίας της περιόδου των. Καθησυχάζει άμέσως τούς πόνους και κανονίζει τελείως τήν χρονικά διαστήματα που άπαιτούνται.

Είναι άπαραίτητος δι' όλας τās Κας και Δίδας αι όποιαι υποφέρουν ενεκα της άταξίας της περιόδου των. Καθησυχάζει άμέσως τούς πόνους και κανονίζει τελείως τήν χρονικά διαστήματα που άπαιτούνται.

Είναι άπαραίτητος δι' όλας τās Κας και Δίδας αι όποιαι υποφέρουν ενεκα της άταξίας της περιόδου των. Καθησυχάζει άμέσως τούς πόνους και κανονίζει τελείως τήν χρονικά διαστήματα που άπαιτούνται.

Είναι άπαραίτητος δι' όλας τās Κας και Δίδας αι όποιαι υποφέρουν ενεκα της άταξίας της περιόδου των. Καθησυχάζει άμέσως τούς πόνους και κανονίζει τελείως τήν χρονικά διαστήματα που άπαιτούνται.

Είναι άπαραίτητος δι' όλας τās Κας και Δίδας αι όποιαι υποφέρουν ενεκα της άταξίας της περιόδου των. Καθησυχάζει άμέσως τούς πόνους και κανονίζει τελείως τήν χρονικά διαστήματα που άπαιτούνται.

GERMANIKON ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ

“Concert,,
αποδίδει εις αφάνταστον έντασιν και διαύγειαν και στοιχίζει λιγώτερα άπ' ό,τι ένας καλός φωνογράφος.

Τό ραδιόφωνον “Concert,, είναι ό άπαραίτητος σύντροφος κάθε σπιτιού.

Πωλείται Γραφείον Π. Τσαγκάρη
‘Αθήναι Λέκκα 21 α

Πωλείται Γραφείον Π. Τσαγκάρη
‘Αθήναι Λέκκα 21 α

Πωλείται Γραφείον Π. Τσαγκάρη
‘Αθήναι Λέκκα 21 α

Πωλείται Γραφείον Π. Τσαγκάρη
‘Αθήναι Λέκκα 21 α

Πωλείται Γραφείον Π. Τσαγκάρη
‘Αθήναι Λέκκα 21 α

Πωλείται Γραφείον Π. Τσαγκάρη
‘Αθήναι Λέκκα 21 α

Πωλείται Γραφείον Π. Τσαγκάρη
‘Αθήναι Λέκκα 21 α

Πωλείται Γραφείον Π. Τσαγκάρη
‘Αθήναι Λέκκα 21 α

Πωλείται Γραφείον Π. Τσαγκάρη
‘Αθήναι Λέκκα 21 α

Πωλείται Γραφείον Π. Τσαγκάρη
‘Αθήναι Λέκκα 21 α

Πωλείται Γραφείον Π. Τσαγκάρη
‘Αθήναι Λέκκα 21 α

Πωλείται Γραφείον Π. Τσαγκάρη
‘Αθήναι Λέκκα 21 α

Πωλείται Γραφείον Π. Τσαγκάρη
‘Αθήναι Λέκκα 21 α

Πωλείται Γραφείον Π. Τσαγκάρη
‘Αθήναι Λέκκα 21 α

Πωλείται Γραφείον Π. Τσαγκάρη
‘Αθήναι Λέκκα 21 α

Πωλείται Γραφείον Π. Τσαγκάρη
‘Αθήναι Λέκκα 21 α

Πωλείται Γραφείον Π. Τσαγκάρη
‘Αθήναι Λέκκα 21 α

Πωλείται Γραφείον Π. Τσαγκάρη
‘Αθήναι Λέκκα 21 α

Πωλείται Γραφείον Π. Τσαγκάρη
‘Αθήναι Λέκκα 21 α

Πωλείται Γραφείον Π. Τσαγκάρη
‘Αθήναι Λέκκα 21 α

ΧΙΟΝΙΣΤΡΕΣ

ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΙ
ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ

MONON ME TO
EUGALAN

EUGALAN
EUGALAN

EUGALAN
EUGALAN

EUGALAN
EUGALAN

EUGALAN
EUGALAN

EUGALAN
EUGALAN

EUGALAN
EUGALAN

EUGALAN
EUGALAN

EUGALAN
EUGALAN

EUGALAN
EUGALAN

EUGALAN
EUGALAN

EUGALAN
EUGALAN

EUGALAN
EUGALAN

EUGALAN
EUGALAN

EUGALAN
EUGALAN

EUGALAN
EUGALAN

EUGALAN
EUGALAN

EUGALAN
EUGALAN

EUGALAN
EUGALAN

EUGALAN
EUGALAN

ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ

ΕΙΣ ΔΙΣΚΙΑ, ΧΑΠΙΑ

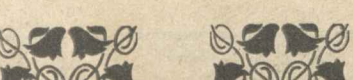
Ειδικόν Γαλλικόν φάρμακον κατά της Συφιλίδος. Έγκριμμένον παρά του Ιατροσυνεδρίου της Ελλάδος και της Φαρμ. Σχολής Πανεπιστημίου Ιαρισίων
Αντιπρόσωποι Υιοί ΦΩΤΙΑΔΗ Σία Πειραιά. Επιστημονικαί οδηγίαι παρά Συφιλιολόγω κ. Φωτίω Μοσχούλα, Αθήναι.
Οδός Πειραιώς 8, επίσης και εις τόν Ιατρείον Χαριλάου Τρικούπη 14, ΑΘΗΝΑΙ

ΣΛΟΑΝΣ

Ο χειμώνας θα περάσθ, χωρίς πόνους, κρυολογήματα, ρευματισμούς και ισχυαλγίας, αν έχετε σπίτι σας ένα φιαλίδιον Σλόανς

ΡΟΔΑΛΙΝΗ
ΧΙΩΝ

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Φιαλίδια και φάκελλοι
φέρουν πάντοτε την εικόνα μου
που τα προστατεύει από κάθε
νοθείαν και κάθε απομίμησιν.

**ΜΑΓΝΗΣΙΑ
Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ**

Ἀντιπρόσωπος δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα: ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ, Εὐριπίδου 6 Ἀθήναι.

Τυπογραφικά Καταστήματα ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΕΡΑΡΔΩΝ, Νοταῶ 17 Ἀθήναι.